THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Thursday, the 7th March 1963.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Sri Meenakshi Amman temple, Madurai

45 *Q.*—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(*a*) whether marriages are permitted to be performed within the premises of Sri Meenakshi Amman temple, Madurai, if so, the rituals permitted in this connection;

(*b*) whether there is any breach or violation very recently by any party or parties; and

(*c*) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) Yes. Marriages are being permitted to be performed within the premises of Sri Meenakshiamman temple, Madurai, after collecting a fee of Rs. 5 per marriage. The bride and bridegroom will stand in the Artha Mantapam of Sri Amman Shrine. The Tirumangalyam will be placed by the Bhattar at the feet of the goddess and the Archanai Performed. After Deeparathanai to the goddess, the Tirumangalyam is taken by the Bhattar and handed over to the bridegroom for being tied. After exchange of garlands between the bride and bridegroom, the couple make a pradakshanam in the sannadhi. After the above rituals, the parties to the marriage and other guests participating in the marriage sit in any convenient place in the premises of the temple for distribution of sandal and betelnuts, etc.

(*b*) No.

(*c*) Does not arise.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : May I know, Sir, whether records are maintained in the temple for these marriages celebrated there?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Records are maintained for the collection of the fees of Rs. 5.

[7th March 1963

Sri A. GAJAPATHY NAYAGAR : Do they perform sapthapathi in the temple, Sir?

The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : I do not think there is sapthapathi unless the pradakshinam is construed to be sapthapathi.

திரு க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, இத்தகைய திருமணங்கள் மற்ற கோவில்களிலும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனவா? அல்லது சிலவற்றில் நடத்தலாம், சிலவற்றில் நடத்தக்கூடாது என்ற விதியிருக்கிறதா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : எந்தக் கோயிலிலும் நடத்தக்கூடாது என்று விதி எதுவும் இல்லை. சில கோவில்களில் நடத்தப்படுகின்றது. அவற்றில் பரம்பரை பரம்பரையாக நடைபெற்று வருகின்றது. எல்லாக் கோவில்களிலும் இவை நடைபெற வசதி அளிக்கவேண்டுமென்று கோவில் நிர்வாகிகளை வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன்.

Midday meals

46 Q.—Sri S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state how and when payment is made to the respective elementary schools towards the Government's contribution for midday meals?

The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : The grant is in advance for each quarter for four quarters in a year-ending with 31st March, 30th June, 30th September and 31st December. The Chairman of the Executive Committee of the Midday Meal Committee will have to present claims to the Deputy Inspector of Schools concerned for the quarterly advance grant giving the number of working days in the quarter, the number of pupils selected for provision of school meals and his estimate of the Government grant due for the purpose. The grant is paid by the Panchayat Union Commissioner from out of the Panchayat Union (Education) Fund on receipt of the bills passed by the Deputy Inspectors of Schools and District Educational Officers. Such payments by the Panchayat Union are compensated by a specific school meals grant to the panchayat unions from the State Funds.

Sri S. K. SAMBANDHAN : Sir, the Hon. Minister said that grants were usually paid in advance. But in practice, they are paid only after three or six months to the headmasters of the schools or the Chairmen of the Committees. So, will the Government at least enquire into this?

The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : Sir, that was the complaint of the hon. Member. But the instructions are that it must be paid in advance. If the hon. Member would refer to me any specific instance, I shall look into it.

7th March 1963]

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : அரசாங்கம் கொடுக்கும் தொகையானது ஒவ்வொருவருக்கும் போதுமானதாக இருக்கிறதா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : . அரசாங்கம் கொடுக்கிற தொகை போதவே போதாது.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : தலைவர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் ஒருவர் கூறியதுபோல, காலதாமதம் ஆவதைத் தவிர்க்க முதலில் பஞ்சாயத்து கொடுத்துவிட்டு பிறகு அதை சர்க்கார் மானியம் தந்து ஈடுசெய்யும் வழியில் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யப்படுமா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அதுதான் இப்போது நடைபெறுகிற முறை. பொதுவாக எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள் என்ற கணக்கு பார்த்துக் கொடுக்கவேண்டும். அவற்றை முன்னதாகவே கொடுக்கவேண்டுமென்பதுதான் இப்போதுள்ள பிரச்னை.

SRI M. RAJAH IYER : Do the rules require that the public contribution should first be received and deposited in the bank to the satisfaction of the educational authorities before the Government make any grant towards this scheme?

THE HON. SRI. M. BHAKTAVATSALAM : I have no idea about it, Sir.

Girls' Training School

47 *Q.*—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(*a*) whether there is any Girls' Training School at Kunrakudi, Madurai district;

(*b*) whether any grant has been given by the Government to this school; and

(*c*) if so, the amount thereof?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) & (*b*) Yes.

(*c*) 1959–60	... ...	3,572
1960–61	... ...	5,967
1961-62	... ...	10,501

Departments of Ophthalmology and E.N.T.

48 *Q.*—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Health be pleased to state—

(*a*) whether the departments of Ophthalmology and E.N.T. have been organized in the Thanjavur Medical College at Madurai and Kilpauk Medical College; and

[7th March 1963

(*b*) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: (*a*) For the Thanjavur Medical College at Madurai, the departments of Ophthalmology and E.N.T. have already been started with the minimum staff required. These departments will begin to function at the R.M. Hospital, Thanjavur, from June 1963. For the Kilpauk Medical College, Madras, they will be started from June 1963 at the Governent Royapetta Hospital, Madras.

(*b*) These departments are necessary only from the III-Year Course. As the students of the Kilpauk Medical College, Madras, are entering the III-Year course only from June 1963, they have to function from that date.

SRI S. K.SAMBANDHAN: Will the Government see that the appointment of these heads of departments is expedited at least for the academic year when the subjects are introduced?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: Certainly, Sir, when it has to be started in June this year, the heads for those particular departments will definitely be posted.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, தஞ்சாவூர் மருத்துவக் கல்லூரி மதுரையில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அது எப்போது தஞ்சைக்கு வருகிறது?

கனம் திருமதி ஜோதிவெங்கடாசலம்: சார், ஒரு செக்ஷன்தான் மதுரையில் இருக்கிறது. அந்தக் கட்டிடம் கம்ப்ளீட் ஆகி முடிந்தவுடன் மதுரையில் இருப்பதும் அங்கு வந்துவிடும்.

Polio cases

49 *Q.*—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Health be pleased to state—

(*a*) the number of polio cases treated in the State during 1958–59, 1959–60 and 1960–61 under different age groups; and

(*b*) the number of cases recovered?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: (*a*) & (*b*) The particulars are available only for the calendar year. A statement [a] containing the particulars is placed on the table of the House.

வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்: ஐயா, இந்த பட்டியலிலிருந்து இளம்பிள்ளை வாதநோய் நாளுக்குநாள் அதிகமாகிக்கொண்டே வருவதாகத் தெரிகிறது. இந்த நோயை வருமுன் காப்பதற்கும் வந்தபின் தீர்ப்பதற்கும் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

கனம் திருமதி ஜோதிவெங்கடாசலம்: சார், இந்த வியாதி முக்கியமாக ஒரு வயதிலிருந்து ஐந்து வயது வரையுள்ள பிள்ளைகளுக்கும் ஆறு வயதிலிருந்து 10 வயதிற்குள்பட்ட குழந்தை

---

[a] Printed as Appendix on page 370.

களுக்கும் வருகிறது. போலியோ வாக்சினேஷன் சில குழந்தை களுக்கு கம்பல்சரியாகப் போடுகிறார்கள். ஸ்மால் பாக்ஸ், காலரா, போன்றவைகளுக்குப் போடுவதுபோல அதற்கும் தடுப்பு ஊசி போடுகிறார்கள். வந்தபிறகும், அதற்கு தகுந்தபடி சிகிச்சை கொடுக்கப்படுகிறது.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note.*—**Asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.**]

II.—CALLING ATTENTION TO UNFILLED POSTS OF FIRST GRADE TAMIL PANDITS IN HIGH SCHOOLS IN MADURAI DISTRICT.

MR. CHAIRMAN : We will now take up the call attention motion given notice of by the hon. Member Vidwan T. Muthukannappan.

வித்துவான் தி. முத்துக்கண்ணப்பன்: தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாடு சட்டமன்ற 42-வது விதியின் கீழ் அவசரப் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கீழ்க்கண்ட செய்தியை கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

பல மாதங்களாக மதுரை மாவட்ட உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் முதல் நிலை தமிழாசிரியர் இடங்கள் காலியாகவே இருப்பதும் சில காலி இடங்களில் முதல் நிலைத் தமிழாசிரியர்கள் பணிபுரிந்தாலும் இரண்டாந்தரத் தமிழாசிரியர்களுக்கு உரிய சம்பளமே கொடுக்கப் படுவதும் இதன் காரணமாக மாணவர்களின் பயிற்சித் தரம் பாதிக்கப்படுவதுமல்லாமல் ஆசிரியர்களும் உரிய சம்பளம் பெறு மல் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதும் குறித்து அவசரப்பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்த விஷயத்தை கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: 1962வரையில் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் உள்ள மொழியாசிரியர்களுக்கு உயர்நிலை வகுப்புக் களில் வாரம் ஒன்றுக்கு 17 மணி நேர வேலை இருந்தால்தான் அவர் களை முதல் நிலை மொழியாசிரியர்களாக நியமிக்கலாம் என்றிருந் தது. இந்த வரையறையை நீக்கி, எல்லா உயர்நிலைப் பள்ளிகளி லும் உயர்நிலை வகுப்புக்களில் போதிப்பதற்கென்று குறைந்த பட்சம் ஒரு முதல் நிலைத் தமிழாசிரியரையாவது நியமிக்க அரசாங்கம் அனுமதியளித்துள்ளது. அந்த மொழியாசிரியர் குறைந்த அளவு இத்தனை மணி நேரம் வேலை செய்யவேண்டுமென் கிற நிபந்தனை அவர்களுக்கு இல்லை. இதனால் புதிய உத்தரவு களின்படி எல்லா உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் முதல் நிலைத் தமிழா சிரியர்களை நியமிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்தப் பதவிகள் 1962-க்கு முன்பு அமலிலிருந்த கிட்டத்தின்கீழ் உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் கிடையாது. புதிய உத்தரவுகளின்படி மதுரை கலெக்டரின் அதிகாரத்திலுள்ள 25 புதிய போர்டு உயர்

நிலைப் பள்ளிகளில் 23 முதல் நிலைத் தமிழாசிரியர்கள் நியமிக்கப் படவேண்டும். இந்த 25 பதவிகளில், இரண்டு பதவிகளுக்கு ஏற்கெனவே முதல் நிலைத் தமிழாசிரியர்களை நியமித்தாகிவிட்டது. எஞ்சிய 23 பதவிகளில், இப்போது இரண்டாம் நிலைப் பதவிகளில் பணியாற்றி வரும் தமிழ் ஆசிரியர்கள் பதவி உயர்வுக்குத் தகுதி பெற்றிருந்தால், அவர்களை அந்தப் பதவிகளில் நியமிக்கவேண்டும். இப்போதுள்ள இரண்டாம் நிலை ஆசிரியர்களுக்கு உத்தியோக உயர்வு கொடுத்து இந்தப் பதவிகளுக்கு நியமிப்பதற்காகக் கலெக்டர் மாநிலக் கல்வி இயக்குனரை கலந்து ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகிறார்.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1963–64—*cont.*

3–10 p.m. MR. CHAIRMAN : We will now continue the general discussion on the Budget for the year 1963–64. The hon. Member Sri L. S. Karayalar will now speak.

* SRI L. S. KARAYALAR : Mr. Chairman, Sir, I rise to join the chorus of tributes that have been paid to the Hon. the Finance Minister for presenting the Budget for the next year. Budgets used to be presented before with the idea of fulfilment of Plans and that has also been stated in the Budget speech of the Hon. Minister. But today the Budget bears the imprint more of the defence of this country than of the fulfilment of Plans, even though they have been given their due share. Today, more than ever, we feel the impact of the emergency. For, it is only last evening we read that the Afrasian proposals so ably formulated by the Hon. the Prime Minister of Ceylon, Srimathi Sirimavo Bandaranayaka at Colombo and carried most fittingly in New Delhi by that eminent Prime Minister, were about to be rejected or have been rejected, and tension has been created in the emergency that already exists in this country. It is with this background, in the background of defence and to a lesser extent, lesser only in comparison to the defence, of the economic development of this country that we have got to look at these Budget proposals that have been presented to us.

Sir, our Hon. Prime Minister who had been responsible not only for encouraging democracy in our country, but also for establishing and bringing into fruition democracy in various countries in the eastern sector of this globe has suffered what I should call a disappointment about the Chinese aggression. Time was—I think it was in 1955—when Chou-En-lai was chaperoned to Bandung, himself an unknown figure, into the international political field, suspected, derided, certainly not respected in any quarter. At that time I was in another country, far away from here and wherever and whenever I spoke in that country the audience, intelligent, alert, steeped in democracy, never failed to ask me : " Is not your Prime Minister Communist or at least turning pro-Communist? " He never was. At any rate, that was

7th March 1963] [Sri L. S. Karayalar]

the impression that was created. And why did he do all these? All these had been done just to bring in China into the international field as a great power because it was also an Asian country like India. He wanted to bring China also into the counsels of the world so that she could also help in the solution of international problems. But trust has been belied. And today when the Chinese aggressor pounced upon our country, we were not prepared. Unpreparedness was the greatest sin with which we suffered, not that we did not want to prepare but because our independence and our national democracy had been founded and worked out by pacifists. The Great Mahatma and all his lieutenants belived in pacifism. And, therefore, we thought words and still more words would be heard by people of other countries. But in this we have been disappointed and today we are in an emergency which we should face. It is in this light that we should see this Budget. If the Colombo proposals are rejected and we see they are being rejected, the emergency will take an ugly shape and tomorrow we may not know what may happen to this country. Thanks to the people of this country, we have stood as a man, every man, woman and child in this country, and contributed gloriously, magnificently to the defence of the country. The terrific response of the people to the Prime Minister's appeal is something that nobody could have anticipated not even the best national Congressman.

Now coming to the Budget, Mr. Chairman, Sir, I am not talking about the Central Budget at the moment. I may have to refer to it later, for these Budgets are so much dovetailed, one into another that it is impossible to talk about the State Budget alone without making any reference however slightly to the Central Budget. Here in our Budget we have no taxes. Well and good. The Hon. the Finance Minister had been congratulated that there were no taxes in his Budget. But only last week we had passed in this House one or two taxation measures. But it is not the taxes that we are worried about now. The taxes have got to be there. Otherwise, the money will not be forthcoming for our developmental activities and defence measures.

Sir, I shall rush through the various items given in the Budget in a few minutes because I have gone through it carefully. Department after department has been given enough money. As far as the Police Department is concerned, it has got to be kept in good trim, not that the Policemen are not in good trim. They are. But I should like them to be more efficient, I should like them to be more alert and in a sense they must also be prepared to defend this country whenever such a call should be made upon them. They are to train the Home Guards for which also we have passed the necessary legislation in this House only recently. In this connection, I would like to make a passing reference to the categorization of the Police Inspectors. There are two categories among the Police Inspectors, category I and category II. Inspectors belonging to category I alone are eligible for promotion as

[Sri L. S. Karayalar] [7th March 1963

Deputy Superintendents of Police and those belonging to category II are not promoted. I would like to mention here that there is no difference between category I and category II. Probably Inspectors in category I deal with law and order and crime while those in category II deal with traffic, licence, etc. It is something like a division of the class in a school, IV-A or IV-B. It is nothing more and nothing less. Therefore, I do not know why Inspectors from category II are not to be promoted as Deputy Superintendents of Police. Recently there had been some promotions—I think about four or five or ten—and all of them had been taken from category I. I think that Inspectors in category II should also be made eligible for promotion as Deputy Superintendents of Police.

Then, Sir, there is mention made in the Budget about production. We have been producing and producing still more. But if you will look at other countries particularly the U.S.A., with only 6 per cent of the World population they are able to produce about a third of the world's total production. Unless we are able to come up to that stage of efficiency in production, it will be impossible to feed our existing people and the increasing number that are born. We have family planning. We are doing it very well indeed. We are doing it so well that we have lost some of our seats—in the Lok Sabha. It is so progressive, so perfect that from 41 we will be reduced to 38 seats in the Lok Sabha. Sir, all these Central schemes might be good. But then we should not so implement the schemes as to run down our strength. Self-preservation is much more important than implementation of the Central schemes.

Sir, as regards irrigation also, we have been doing very well indeed. Large number of irrigation schemes have been put on the map of the country. In this connection, I would like to plead for one irrigation scheme in a locality which is arid and which had not sufficient water for a number of years. I refer to Sankarankoil taluk in Tirunelveli district. I have been pressing upon the Government for a number of years to implement the Giriyar scheme. The scheme had been investigated and the Government had spent on investigation alone more than Rs. 60 lakhs. The scheme was said to be not feasible in those days when the Britisher was in this country and when they calculated the net investment and profit from schemes. That is not the pattern of schemes now. I know of a scheme in which the Government get 0·04 per cent return and still it was put through. Therefore, I plead that this Giriyar scheme should be taken up as early as possible and if necessary and feasible implemented during the Third Plan period itself.
3-20 p.m. We are glad to note that we are to get drinking water from Andhra. Mr. Sanjeeva Reddi, former Minister in this State is well disposed towards neighbouring States. He said that whatever might happen to the State of Andhra Pradesh, he would give drinking water to the City of Madras. Some 50,000 C.TM. of water we will be getting from Andhra. How the water has to be brought

7th March 1963] [Sri L. S. Karayalar]

to the City is for the experts to discuss, and then carry out the plan. In this connection, I would like to refer to the neighbouring State of Kerala. You and I know, Mr. Chairman, the people of Kerala, rather intimately. They are kind and good people. They have got a Government which has to carry out large number of schemes even though that Government have proposed a few taxation measures. It does not matter whether we agree with them or not. They are also good to the neighbouring State of Tamil Nad. After all, Kerala and Tamil Nad have been one. In Kerala and Tamil Nad there is not much difference in language. We find a lot of Keralites in top positions in Madras and a lot of Tamilians in Kerala may very well be utilised. The Giriyar scheme is one of the schemes from which we can draw water from Kerala. There are several schemes by the execution of which water could be drawn from Kerala for the use of the arid deserts of the districts of Ramanathapuram, Madurai and Tirunelveli.

I find an increased allocation for co-operation and fisheries. We have got a Minister, young, virile and active. But he does not eat fish, even though he is the Minister for Fisheries. (Interruption.) I do not know whether it is an advantage or not. I am sure, these departments are progressing well under his charge. He is one of those Ministers whose activity and whose daily work are so great because I always find him at the desk early in the morning and also late in the evening. I am sure, this department would prosper under his fostering care.

The pace of industrialisation is going on. I am not going to refer to it in detail in my short speech. But I come to power. We got the lion's share of the Third Five-Year Plan even as we had the lion's share under the Second Five-Year Plan for power development. Madras has progressed in power development far ahead and other States are rather envious of us. It is true we have got the Mettur Tunnel scheme, the Kundah Hydro-electric scheme, the Anamalais scheme, the Neyveli Thermal Station scheme and we are also getting the Hogenakal scheme, and on top of all these —to crown all these achievements—we are getting the Atomic Power Station in Kalpakkam near Mahabalipuram. What an array of glittering achievements; Any Minister in any Government can be proud of these wounderful achievements. I do not find the Electricity Minister here—I mean the former Minister and not the present one—who has done so much wounderful work in the last five years. His name will, I am sure, be written in the history of development of electric power in this State in letters of gold. He had indeed done electric work. (Cheers.)

As regards Education which being handled by the Finance Minister, I should say that he is carrying on with less of controversy than his predecessor. I should say that the controversy is almost dying out as far as educational policy is concerned. Sir, Ministers in the same Cabinet change. But the policy also changes. I was a bit puzzled and I was not able to understand it. But still

when there is a change for the better, we have to welcome it with open arms. Now this is the change for the better. I would appeal to the Education Minister to stop all these experiments. We have been experimenting for quite a long time. Small children have been made the guinea pigs for the last fifteen years. Soon after Independence when education started under the stewardship of Mr. T. S. Avinashilingam Chettiar, I was also associated with him quite a bit. Since then we have been experimenting and experimenting with elementary education and a secondary education. Thanks to the present Education Minister, we find hundreds of secondary schools now. Time was when if a child wanted to go to a secondary school, it would have to walk a long way, as if it was a pilgrimage; Now we have got a large number of secondary schools. And with the increase of secondary schools for our girls, I should think we should be doing very well indeed. But this experimentation should stop. I am glad that this educational policy is coming up for discussion in the other House. I am sure we will be given an opportunity, Mr. Chairman, to discuss the Educational Policy, if possible. I would plead for an opportunity being given to this House to discuss the Educational Policy.

Then, Sir, I come to public health and medicine. Of course, we are progressing very well. We want more medical colleges. The energetic Minister for Public Health and Medicine should press for more medical colleges. I know it involves huge, massive, titanic expenditure to have a medical college. To establish a medical college we want a few crores of rupees. But we should be able to find money for it—after all, a few crores. Sir, what was the Budget of the composite State of Madras in 1937–38? It was only Rs. 16 crores. Then the State was from Ganjam to Tirunelveli and included the portions of the present Kerala State also. Now the State is a truncated one. Andhra State has gone and Malabar and South Kanara also have gone. Even though the State of Madras has become truncated, yet its revenues have increased to more than Rs. 125 crores and there is a budget estimate of Rs. 127 crores for expenditure. Therefore, finding a crore or so of rupees for a medical college should not be difficult.

No, Sir, a few words about the Central Finance. Taxes have been levied particularly on Kerosene, paper and soap. It has been conceded both in this House and outside that these taxes have been justified. Not that I am against these taxes but I would ask the Finance Minister of India to reconsider these taxes. A huge tax is being levied on ordinary, everyday useful articles like kerosone and soap. Whether soap is considered to be a luxury or not, in my opinion, nothing should be a luxury in this country. There should not be poor people in this country. We say there are poor people in the country. Even a motor-car should not be a luxury. A refrigerator should not be a luxury. Nothing should be considered a luxury and there should be no poor people. Therefore, there should be no people to say 'I am helping the poor man'. But

7th March 1963] [Sri L. S. Karayalar]

this tax on kerosene during the emergency may be necessary. Still it has got to be reconsidered. The Government should reconsider the question of taxing kerosene, tea, coffee, soap and paper. Sir, taxes have been levied on cigarettes because there are a number of costly cigarettes. There are cheap cigarettes also like Charminar. The moment the taxes are sought to be livied, the prices have shot up by three times. Some time back we levied a tax on buses and a solemn assurance was then given on the floor of the House by the Leader of the House—who is not present at the moment here—that he would see that bus fares did not increase beyond the taxation that had been levied; that is the fare plus the tax that had been levied. When the bus operators of the Tanjore district increased the bus fares by three times the tax, the Collector issued a notice to them saying that they had no power to increase the fares and that they should have asked for the permission of the Collector in the matter. Pat came the reply from the bus operators that it was none of the business of the Collector to interfere with them. They said that they were within the limits set by the rules and they could levy the increased fares. The result is the people have to pay three times the tax.

Then Sir, there is the tax on cigarettes. The tax is Rs. 8-50 nP. on thousand cigarettes of high quality, and it is only day before yesterday that we saw in the papers an advertisement of the Imperial Tobacco Company raising the prices of cigarettes by 25 per cent. The tax is only Rs. 8.50 nP. per thousand but the increase in the price of cigarette is 25 per cent. I do not object to the levy of this tax but, could not something be done by Government to see that prices are not increased? There is no price fixation Act in this country as in other countris. On account of the taxation the prices may increase. But increase is many times more than the tax that is levied. I would not claim that the people are anti-social elements. 3–30 p.m. But they should be prevented from increasing their prices beyond a certain limit. Simultaneously with the announcement of taxation, the Government should see that the increase in the price of the articles taxed is not very much more. For example, if the tax is 8.5 per cent, the price of the article should not go beyond 10 per cent. There should be a reasonable limit to the increase in prices.

Sir, much has been talked about gold bonds and the Gold Control Rules. Certain things have failed. We have got to admit that the prize bonds have failed. The gold bonds have failed. We have yet to see the result of the Gold Control Rules. There is no use of hiding our heads in the sand and saying that everything is successful and every measure is successful. It is all wishful thinking. Facts have got to be faced. If things are not successful, it is better to retract and go back. As it is, much has been talked about the Gold Control Rules and the gold business. It is said that smuggling has decreased. I do not know whether they have got figures about smuggling before and after Gold Control Rules came into force. Now how do they say that smuggling has decreased? Not

[Sri L. S. Karayalar] [7th March 1963

that I am against these Gold Rules. But this 14 and 22 carat business seems to be somewhat puzzling. There is no 14 carat gold available anywhere in the market at all. For people who want to get married, the tying of thali is the most important sacremental rite that has got to be gone through. I think in marriage two things have got to be gone through the tying of thali and the saptapadi. Saptapadi can be gone through without any gold. But, for tying of thali gold is a paramount necessaity. But you do not have either 22 carat gold or 14 carat gold. It passes my comprehension how you are going to conduct any marriage at all till you have got 14 carat gold. But we are in a period of emergency. There is no use of talking about these taxes except by way of party politics. Taxes are necessary, a huge amount is necessary for defence. In the good old days when Bulabhai Desai and Jinnah used to be in the Central Legisative Assembly, Sri Basil Blacket and Sir Jeremy Raisman used to ask for Rs. 60 crores for defence. Now what is the money that we are spending. It is Rs. 800 crores. We should spend more. Unless we are able to protect our democracy, there is no use of having democracy. I appeal for genuine nationalism among our people. If this Republic founded by Mahatma Gandhi and nurtured by Panditji is not to be turned into a mere polyglot boarding house, where fourteen languages are spoken and the people speaking these fourteen languages are going to scramble for gains, I think we had better admit democracy has failed in our country. Nor could I support divided loyalty in this country. A man has got to be loyal to this country. Such of the people as have loyalty to this country and to some other country should give up their loyalty to the other country and unite themselves to this country. Whatever might be the justification, hardships, toil and trouble that we have got to undergo in this period of emergency, we have got to bear it gladly with rectitude and fortitude. Troubles there are. There may be difficulties in the payment of some of the taxes. For example, sales tax was referred to in this House. We are expecting Rs. 20 crores in the next year. It may be even Rs. 30 or Rs. 40 crores. I know the loopholes and how sales-tax is collected, how the poor merchants are harassed while the richer fellows get their way better out by payment of money to such of those people for whom money should be paid, when no tax need be paid to the fullest extent.

This country has got to prepare itself for defence. The preparation has got to be in the social, industrial and military sectors. We cannot afford to leave this democracy of ours inefficient. If we leave this democracy of ours inefficient, we may not be worth the democracy that is ours. Our national character is in the balance. The nation is on trial. There is no use of talking about taxes at this moment except to support everything that Governments ask for and the people should be willing to give whatever the Prime Minister and the Finance Minister of India ask for and whatever our Finance Minister asks, even though he does not ask very much from us just now. But our prime duty is to safeguard our national honour and

7th March 1963] [Sri L. S. Karayalar]

interest. Otherwise, we shall make ourselves an object of scorn and derision if we try to stand up for the rights of others. Self-Government cannot permanently exist among people incapable of self-defence. That is why I support taxation in its entirety both at the Centre and here, though not in the budget, the taxation introduced last week. In preparing this country and in defending our democracy we will be leaving to our children a nation that has stood the onrusl of the winds that blew when the Chinese aggressor most unexpectedly attacked this country. In this hour of trial, I believe this is the deciding decade of the century whether India will lose her freedom or retain it. So I support all the measures that have been brought forward by the Government. Thank you, Mr. Chairman.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV: Mr. Crairman, Sir, let me take this opportunity to congratulate the Government and especially the Finance Minister for presenting a No-tax Budget for this State in spite of the fact that we are now in the National Emergency period. In spite of the fact that the National Emergency has left its mark also on the State Budget, both on the Expenditure and Revenue sides, and though it is estimated that there will be revenue deficit of Rs. 2·74 lakhs of rupees, no large-scale—tax has been imposed by the State Government. But, the Central Budget is a very crushing budget, and I am afraid that it has spared no one when even commodities like kerosene, tea, coffee and post-cards and oils are taxed. The recent Defence efforts in this State have been most commendable. Men, women and children have responded magnificently in contribution and above all, in service. Social service organisations have mobilised for defence effort within five days of the emergency and have been responsible for sending very large items of amenities and other things to the troops in the NEEFA and other areas as well as volunteers in the defence sector.

In the Industrial Sector, the Government have made rapid progress and the Hon. the Industries Minister has to be congratulated on this. The large-scale tests conducted on the production of iron and steel with Neyveli Lignite and Salem Iron Ore have yielded successful results and on the basis of these results, the Government of India have decided to proceed with the implementation of its scheme of establishing half a million ton Steel Plant on Neyveli Lignite and Salem Iron Ore. The Steel Rolling Mills to be established in the private sector, the expansion of the State Geological Department, and the surveys conducted by the department have contributed to the growth of industry. It has been a saga and also the encouragement to private sector is outstanding. The Alloy Steel Plant in Salem District, the Fertiliser Factory in Ennore, the Dharangadara and Mettur Chemicals, one in Cuddalore and another in Coimbatore, besides the Sugar Mills, Paper Mills and the Cement Factory in the private sector are noteworthy. In the Government Sector the Teleprinter Factory in the Industrial Estate, Guindy, the Raw Film Factory in the Nilgiris and the High

Pressure Boiler Plant in Tiruchirappalli as well as the establishment of certain Defence Industries at Avadi are remarkable. One more Estate is to come up in the State. Worksheds for small artisans are also going to come up.

I am glad Technical Education is receiving the attention of the Government. I am glad that a Government Polytechnic for Women had been established in September where a hundred women are undergoing training in secretarial course, in dress-making, draughtsmanship and engineering. It is a three-year study, and they are now housed in the old jail in Broadway. What a place to house a polytechnic! Anyway, it is good that it has been started and that the Government propose to house this institution in a better building. I hope that along with it they will also provide a Hostel for these girls. Twenty-five per cent of the girls are getting stipends. I think the stipend should be given to all the girls. They come from all over the State and I am sure that they will prove superior to the boys coming out of the polytechnics.

Alongside of this I wish that there should be some Junior Polytechnics for girls. There are something like 20 polytechnics—Junior polytechnics—in the State and I hope three of them at least
3-30 p.m. will be for the girls.

It is also good that a scheme for granting interest-free loans to all students studying in the Engineering Colleges and Polytechnics in the State has been instituted and a tentative provision of Rs. 5 lakhs for 1963–64 is made for this scheme.

Sir, besides the very successful running of the various small scale industries in existence new schemes are also to be started during the next year. One hundred additional units are to be taken up in the coming year, and three new industrial estates are to be located in Nagercoil, Kumbakonam and Sivaganga, respectively as well as a 600 acre industrial estate at Ambattur.

Agriculture also has had considerable expansion. We have these seed farms. Fertilizers and equipment are being made available to the ryots and the output has considerably increased by the provision of these facilities. Therefore, I am sure the production next year will be greater than it has been so far.

Regarding the forest wealth, Sir, our coverage of forests should be about 33 per cent. We have only a coverage of about 17 per cent. I am, therefore, glad to note that we are going to have further afforestation with sandalwood, teakwood and other trees. But on the vandalism that is going on with our forest wealth, I feel some stricter measures of surveillance and guidance should be taken and the wanton destruction of these trees for firewood and other purposes should be stopped.

Sir, our Hon. Minister for Education has to be congratulated on the great expansion of the education programme in our State. This year there is an increased provision of Rs 27.58 crores for

education. Three lakhs of pupils will enter the primary stage of education. Last year we proposed to take in only two lakhs of children but we had actually 3½ lakhs of children in our primary schools. Almost double the number had come into our schools. And what is more, I am happy to note that the number of girls is equal to the number of boys that have been admitted into these schools. I am not a feminist but I do feel that women's education is very important. Starting from the lower stages, they must go on to the higher stages also, to the high school stage. The provision of libraries under the Third Five-Year Plan is envisaged and 27,000 elementary schools including basic schools will be benfited by this. This is a welcome measure. There is also a provision, it is very gratifying to note, for putting up quarters in rural areas, nearly 750 quarters, for the women teachers. I hope there would be more provision for the construction of girls' hostels in the city and in the rural areas as well because there is great shortage of hostel accommodation. The provision for opening 300 new adult literacy schools is also a commendable one.

It is the midday meal programme which is attracting so many pupils to the schools. This year I understand, over Rs. 1 crore has been set aside for this programme and the CARE programme had also been doubled. It is the Madras State which set the pace for this midday meals programme for the whole country. We were the fore-runners in this programme. It is best administered in this State and services as an example to every other State in India. The programme is going right through the country. As the CARE people themselves have said, there is no place like Madras in which it is administered so well, so efficiently and so thoroughly reaching every child and in every area.

Sir, I turn now to the Madras School of Social work, a professional technical institution. We have been running this school for the past ten years. This has been in existence from the year 1952 and it is the only institution of its kind in South India and it has been the pace setter for the other institutions—eight such schools have now sprung up—in the Southern region. Besides sending out fully qualified two-year trained social workers to occupy administrative posts in Factories and welfare institutions and medical social workers, the school has been conducting short-term in-service training courses such as the Tribal welfare course which it conducted last year in collaboration with the Home Ministry and the Servants of India Society and the In-service training courses on correctional administration that it has been conducting for the Upper Strata Personnel of the approved schools, Probation, Jail and Police Departments under the Third Five-Year Plan.

This school has already sent out more than 250 graduates. The school has the goodwill of both the Government and non-officials. The Government were pleased to increase the emoluments of the Faculty and fix a higher grade for them in G.O. Ms. No. 131, Education department, dated 19th January 1962. They have also fixed

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [7th March 1963

a ceiling grant payable for the school in future which is to be limited to Rs. 25,000 per annum or 3/4th of the net deficit incurred by the Management in running the institution, whichever is lower. But this order does not help the school very much, unless the very many 'unapproved expenses' are approved as a special case, because of the special nature of the training programme, and taken into account in assessing grants. I hope the Government would take a liberal view and do their very best for the school. It is called a school, Sir. But I may say it is a college, a specialised college and we very much regret that the University has not given us affiliation because they desire that we should run also a B A. degree course alongside with this course. It is not possible. All the other schools in the country have this University recognition. Besides, Sir, if we are to have recognition of the University, it means we are to have large areas and very many buildings. It will involve a good amount of money. And it is not possible to find so much money in these days. But I may point out that some big colleges, like the Ethiraj College and many others are located in areas of three or four acres, not in ten or fifteen acre areas. We have been trying to get land given to us by the Government for setting up the school and for putting up our own buildings. But the Government was kind enough to say they will give us some land but on payment. (Laughter.)

Now, Sir, turning to the handicapped, there are only paltry sums available for the work connected with them, I mean the blind, deaf, dumb, mentally backward and physically handicapped. There is something like a provision of Rs. 5 lakhs in the Budget for this and even that I think has not been spent. We are asked to prepare plans and schemes for these boys. I particularly refer to the Bala Vihar, the home for mentally backward children which is the only one of its kind in the whole of South India and of which I happen to be the Secretary and the Hon. Minister for Health is its Chairman. We have sent up schemes after schemes both to the Central Government and the State Government and they were all turned back for one reason or other and now perhaps with the great and big excuse of emergency. I feel, Sir, that the first thing to be cut by the Government in the name of emergency is the provision for social services. But there is no need to cut the provision made for these handicapped. Their needs and services should not be touched on any account. Therefore, I do hope that there would be greater consideration given to that and greater finances and facilities will be given to them and to this particular work. You know, Sir, the largest number of blind in the world are in India and of that blind population 50 per cent are children.

I should, Sir, congratulate the Hon. the Lady Minister for Health on being able to get during this year some reasonable allotment for Public Health and for Hospitals. I am also glad to see today that the Government have appointed a Woman Director of Public Health. We have a lady Minister for Public Health, a lady Director of Medical Services and a lady Director of Public Health.

7th March 1963]

Mr. CHAIRMAN : The Superintendent of the Mental Hospital is also a lady. (Laughter.)

Srimathi MARY C. CLUBWALA JADHAV : But, Sir, she is not the head of a department. She is only the head of an institution. And that is not very extra-ordinary (An hon. Member : Make men mad so that they go out). Sir, I think if the hon. Member will only look into the figures, he will find—if I am not mistaken—there are more mad women there in the mental hospital than men. Distress broken homes and other such causes have brought these women there. Now that hospital is so overcrowded. It is the only hospital for mental patients now. I know the Government envisage opening a new Mental Hospital in Madurai with a bed-strength of 300. I do hope that this new hospital will come into existence very soon as the one at Madras in very much overcrowded. Then there are social workers in this hospital. It is very important to have them there to attend to amelioration work and other work. But the present number of workers is very small indeed. I do hope there will be an increase in their number.

It is very good to note that the bed-strength in the hospitals throughout the State will be raised to 2,500 and there will be an increase of 109 in the various city hospitals. As far as the children are concerned, there is not one children's hospital. Of course, there are large wings attached to the Kasturba Hospital and the Women and Children Hospital. But I think there should be a full-fledged Children's Hospital. As regards T.B. hospitals there are 11 T.B. hospitals and sanatoria in the entire State and about the same number or a little more are under the private sector with a total bed-strength of 1,051 in the private sector and 1199 in the Government sector. I am glad to know that there is to be an increase in the bed-strength of the Tuberculosis hospital, Tambaram, Nagercoil, and the Otteri hospital in this City. Sir, the total population of patients attacked with T.B. is six lakhs of which 2 per cent are in the Madras City itself. The bed-strength in the leprosoriums is also increased. 3-50 p.m.

I want to draw the attention of the Government to another matter of public health. There are a large number of suicides that are taking place in our State. In our State, I should think the number is over 2,000 for the last year. I now give the figures for the City of Madras. The total number of suicides in the Madras City for 1962 is 155. Of this, 62 are due to taking in bug poison, 29 drowning in wells or tanks, 11 by burning with kerosene, 39 by hanging and 14 due to other causes. These, I understand, are due to poverty, indebtedness, protracted ailments, incurable diseases, frustration of love affairs and domestic troubles. It is a very alarming figure. The cases of suicide by taking in bug poison are much more than others. Bug poison is taken in most easily by young boys and girls. In our juvenile courts there are cases of children coming up for taking in bug poison. I do feel that there should be some restriction on the sale of bug poison or a certificate from a medical

practitioner should be necessary to obtain bug poison. Because this bug poison is killing a large number of people, if not also on the verge of killing many people. But then the bug poison was pumped out of them and they were saved.

Sir, the family planning work has been a very extensive and fine programme and throughout the State we have family planning centres. I think nearly 48,000 people in the City and over 50,000 people in the districts have taken the treatment in the family planning centres.

I am glad to note that for the population of 2·53 lakhs of tribal people the Government are going to spend a lot of money on education, rehabilitation and also on construction of community halls and for other amenities.

Turning to Social Welfare, Sir, social welfare is now dealt with by the Women's Welfare Department. The State Social Welfare Board which was also attending to social welfare of the State has now been combined with the Women's Welfare Department and they have been attending to the welfare activities of the State. This is now a Government department. But it is welfare work for women and children alone. I wish there was a Directorate of Social Welfare and that the social welfare work comes under the department of a Minister. The Minister will be not only the Minister for the Welfare of the Women and Children but for all. There is the welfare work for men, boys and others. The department has been doing excellent work. It is very much to be regretted that a very meagre sum of Rs. 51 lakhs was provided in the Third Five-Year Plan for Social Welfare. For Women's hostel the allotment is slightly increased. As for girls' hostel, there is hardly any allotment. For the Service Homes also there is hardly any allotment.

As far as the voluntary agencies go, it is most depressing to note that there is very poor allotment. The Women's Welfare Department was started in 1941 when Madras was threatened by the Japanese invasion. It was started to train women in cheris and slums in First Aid, Home Nursing, Fire Fighting, use of stirrup pumps and Air-raid precautions. Also along with these, some vocational and literacy training was given. Throughout the State there were thousands of women who were trained in this work. After the hostilities ceased, these people were turned into other vocations. The organisation was now renamed the Volunteer Women's Corps and later on the Women's Cure Corps and Women's Welfare Department.

Sir, I am glad to say that we have had now, as you know, a very large Women's Voluntary Force. The papers say "Madras, the pace setter in many a national endeavour, has pulled off another 'first'. Madras will have 3·6 lakhs women volunteers. In 12,000 odd villages in our State, a programme for training about 30 women in each village for the force is getting under way. In fact, 3,500

7th March 1963] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

women have taken training in the last few weeks. The training is given in a five-day course which covers first aid, home nursing and small savings. Women of the age group of 18 to 40 are enrolled in this force and at the end of the camp training, they will take a pledge to save the country. In the 375 community development blocks in the State, Women's Welfare Committees are formed wtih a woman member of the panchayat as chairman.

I am very glad to see that the Home Guard Bill has been passed and that the Home Guards will be coming in. There will also be a women's wing in the Home Guard. I want to tell the gentlemen members that they are making a good lot of fuss about the uniform for women. Uniform can be a saree and one need not have trousers. What is there in a uniform? Appearing in uniform is a kind of discipline and a way of dress. I am sure the Home Guards in their uniform will be nice with sarees with black border. When the Home Guard Bill was discussed here, I wanted to come in the nursing uniform (saree) but was not in the City at that time. Even at the age of 54 uniform is quite good in its own way.

Sir, as I was saying earlier, the Welfare Department has to deal with many other departments, like the Education Department, Finance Department, Harijan Welfare Department, etc. Why cannot it be put under one department? A voluntary agency seeking aid from Government has to go to so many departments to get grants. After the Education Department has dealt with the paper, it has to go to the Women's Welfare Department and then to the Finance Department. Sir, I have been connected with the welfare work for the last 27 years now. But I find it more and more increasingly difficult for getting grants, and when the grant actually comes, it comes at the end of the year. There must be some easing in this process.

Sir, we have the All-India Women's Food Council. It has been doing very useful work. It is doing propaganda on wheat foods and cereal foods. It is running the Annapoorna Cafetarias where we are giving cheap wholesome food for the man in the street. Most of the members must have walked into the Cafetaria at least once. We are giving things at the same prices which prevailed some ten years ago. But a small grant of Rs. 322·50 nP. per mensem comes to us from the Government of Madras towards propaganda work. This sum covers the expenses on account of the clerk, petrol for the use of the van and a few other things. But, Sir, it has taken 11 months for me to get this grant and that, At the end of the year a number of questions are raised before making the grant. We are asked to do propaganda from one end of the State to the other. I do feel that it is very difficult and a waste of time and stationery to be asking for the grant till the end of the year. I am only giving this as an instance of the delay in the department in making the grant. The grant has to be dealt with by the Agriculture, Public Health and Finance Departments. I do feel that something should be done to simplify this very difficult process.

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [7th March 1963

Then, Sir, I come to Approved Schools. There are two Senior Approved Schools for boys, two Junior Approved Schools for boys and one Senior and Junior Approved School for girls run by the Government in the Madras State. There are 15 private Junior Approved Schools recognised and aided by the Government. Sir, the number of juveniles apprehended by the City police during the period 1st April 1962 to 18th February 1963, is 3,181. The number apprehended by the Railway police is 661. The number of juveniles apprehended for destitution is 2,348 by the City Police and 605 by the Railway police. The number apprehended for delinquency by the City police is 833 and 56 by the Railway police. I now give the break-up figures for this 833. The number of prohibition offences is 252. The number of boys and girls that are employed as tools in the sale of prohibited liquor is something amazing. Where they get the liquor from is also amazing. The people are always ready to pay any price for getting this drink. Then, Sir, the number of theft cases is 358, the number of cheating cases is 5, hurt 7, cotton betting 1, section 65 of the City Police Act 69, escape from lawful custody 1, petty cases 140. The 4-00. p.m total comes to 833. This does not mean that the figures for juvenile delinquency have come down. The figures of the early years are larger. The reason for the fall in number is that the accommodation in the Government Reception Homes is most inadequate. The reception home is intended to take in not more than 200 boys at a time but the number on several occasions has been 400 and more. There are boys there kept in remand pending disposal of their cases in the juvenile courts. Out of these the majority are destitutes. They are only children coming to the City from outside to see Mr. Ramachandran or for some other purpose. Many boys come to us from all over the State. They come just because of the attraction of the cinema world. But they are destitute children. Many of them are poor and poverty-stricken. They are rounded up by the Police and drawn to the Juvenile Court. They are admitted to the Remand Homes. When their parents are located, they cannot go. They have to go to the Juvenile Court. In the case of many destitute children who come from the mofussil, they are retained in Reception Homes for over weeks. This is unnecessary waste of Government money. These destitute children cost the Government for their upkeep—Rs. 30 each per month. They should not be taken to the Juvenile Court. There should be a Police Squad who should dispose of the case without bringing the children to the Court and attaching to them the stigma of Court. The Child Welfare Council or the Juvenile Police could do this. I have been saying this for many years and I hope something will be done in the matter. I have said before that children that go to Bala Mandir are poor, little children, who are found in the steerts, destitutes or deserted in the Hospitals. For them to be taken care of by the Government they have to be certified to be up 18 years, and then they are sent . I hope the Government would do something in the matter.

I am glad that the Government are opening more Boys' Clubs because it is a check against juvenile delinquency.

7th March 1963] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

The Police Force in Madras are to be commended for their wonderful work in connection with the General Elections. It is good to see that 65 per cent of the Police Force have been provided with quarters. I do hope that the remaining persons will also be provided with quarters. Also the welfare work that has been done for the Policemen's families is commendable . They are also earning from this work, especially tailoring and mat weaving. It is also gratifying to note that a Degree Course in Criminology and Forensic Science under the Faculty of Medicine has been introduced in the Madras Medical College.

Then, I would like to say a few words about the Traffic Police. There is a Police Force of 497 personnel for managing the traffic in Madras and there are ten traffic stations. There are four Reserve Inspectors, 3 Inspectors, 21 Sub-Inspectors, 10 Reserve Sub-Inspectors, 70, Head Constables and 389 Constables, the work being done in two or three shifts. As per the traffic survey taken in April 1961, the Gemini Round about cleared about 48,000 vehicles during the eight hour period from 8 a.m. to 8 p.m., including all types of vehicles (cycles included). The distribution of the flow (Mount Road—North to South and Mount Road—South to North) was 30,552 vehicles. The distribution of the flow from Cathedral Road East to West and Cathedral Road West to East was 8,135 vehicles. The distribution of the flow from Nungambakkam High Road West to East and Nungambakkam High Road East to West was 9,388 vehicles. The complexity of the traffic mixture in Madras City necessitates segregation of the fast traffic and cycle traffic and restriction in the movement of other varieties of slow traffic.

The Police Force is most inadequate. In several places there are no Traffic Police. In my own house I would like to say that I have put up what is called a First Aid Station because there is some kind of accident, sometimes fatal accident. The Transport buses ply at any speed. They come very fast. During the night after 8 o'clock all the buses that come along Poonamallee High Road ply at a very fast rate. They ply at a speed of 60 to 70 miles per hour. Something should be done to check this. The hon. the Leader of the Opposition also said that we did not know whether we would return home safe due to the fast plying of buses.

Then, coming to Annapoorna, there is one in the Mental Hospital for the mental patients. There is another in the Port Trust and another in the Presidency College and another one in Mount Road for the general public. These Cafetarias were compelled, years after they were started, to pay sales tax for past years—even prior to 1959—when the new Act was passed, and that too at percentage rates, in some cases on wrong basis also, so much so that we have had to close down some Cafetarias. But I do think that it should not be case in this particular work. I have just been distributing a booklet which the Hon. the Minister for Agriculture and the hon. Members of this House have read. This is about wheat propaganda by the mobile extension van where we are doing

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [7th March 1963

propaganda for popularisation of wheat. Apart from the City we are covering the entire State, every village, every nook and corner, in our mobile van. We give lectures and books are distributed. As a result, the demand is so great for wheat that we are not able to meet it. This is one work that has been done in collaboration with the wheat Association, Guild of Service and the All-India Women's Food Council. But in other States, Government have given very substantial grant to this programme. I hope that it would be done here also. I would also like to invite the Hon. Minister and the hon. Members to come and see the results of the work that we have been doing.

Lastly, I would like to say one or two words about Tourism. I am glad the Hon. the Minister for Tourism is present. The total number of tourists who visited India during 1961 is 139,804 and the total foreign exchange earned is Rs. 18·49 crores. That is what the foreign tourists bring to us. But we in Madras do not seem to do much for tourism. Rest-Houses have been built in the various tourist areas and the sight-seeing areas. I am glad that the selection of a site for a Low-income Group Rest-House at Chidambaram is under consideration. The Central Tourist Bureau have built Rest Houses at Tiruchirappalli and Mahabalipuram, Madurai and a canteen also. But the hotels in Madras are very few and far between. The vegetarian hotels are of high quality. The western style hotels are very few and they can be counted in one's fingers. I do not know how good they are. People go about throughout the State. In the South, more than in the North there is beautiful scenery and architecture. Therefore, something more should be done by way of allotment for tourism and also by giving good booklets and information and by providing better hostels, better transport and other facilities. I hope more attention will be paid to tourism.

Talking about the 'City Beautiful', it is almost disappearing and deteriorating. The condition of roads is becoming bad.
4-10 p.m. Surfacing goes bad within two or three months. When you go to Adyar, Mount Road or Santhome are some such place, the smell emanating from various places is obnoxions. The streets are smelly whether it is rainy season or dry season. About lighting, we cannot say much now, because of the emergency. The lighting of Madras except Mount Road and some other places, is very poor and very bad indeed.

Lastly, Sir, I come to accommodation in this House. I think the hon. the Leader of the Opposition and myself have been members of this House for the past sixteen years. When we were nominated first, I think we were 43 members then and we continue to sit and sit in this very same House. And, Sir, this is the distinguished visitors gallery (pointing to the gallery on the left) and I do not know what distinguishing feature there is in the gallery there.

MR. CHAIRMAN : The visitors make it distinguished.

7th March 1963]

SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : All the same it is very difficult when people have to go out and give room to others as you see. The accommodation is very inadequate and something should be done. And this lobby, Sir, what lobby is it? In the ladies' room we are so crowded and sometimes even gentlemen walk into the ladies' room (Laughter). I do feel that you should give us a good lounge room and some sort of a room where the gentlemen could also walk in and do their work or whatever it is. The crockery from the restaurants also need great improvement. Well, Sir, when I say all this, I know many members of this House share my views about the improvements needed for this House. I do hope that something will be done in this regard.

Sir, our congratulations are due to the Hon. the Chief Minister, and our Hon. Ministers for the great achievements and the wise policy and administration of the State. This is a model state, one with the least number of Ministers. Madras has many achievements to its credit. This is the finest administered State in the whole country, first in everything, economical, useful and laying the path for others in every walk of life.

Thank you, Sir. You have adorned the Chair with great lustre. We are greateful to you for your courtesy and consideration shown to all the sections of the House.

I thank you, Sir (Cheers).

* திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி: கனம் தலைவர் அவர்களே, 1963-64 ஆண்டுக்கான பட்ஜெட்டை எந்தவிதமான வரியும் போடாமல் இங்கு சமர்ப்பித்த கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு என் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் அதோடு சில முக்கியமான குறிப்புக்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நான் வசிக்கிற கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் தொழில் வளம் நிரம்பவும் குன்றியிருக்கிறது. அப்பேர்ப்பட்ட பிரதேசத்தில் நடுத்தர மக்களுடைய வாழ்க்கைக்கு வசதி செய்வதற்காக கூட்டுறவு முறையில் சில ஆலைகளையும், நமது இந்திய அரசாங்கத்தால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் பெங்களூர் இந்துஸ்தான் மெஷின் டூல்ஸ் கம்பெனி போன்ற சில கம்பெனிகளை அரசாங்கம் கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் அமைக்க வேண்டுமென்றும் கனம் அமைச்சர் அவர்களுடைய நினைவுக்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். அந்த ஜில்லாவில் இது போன்ற ஸ்தாபனங்களுக்கு இட வசதி குறைந்த விலையில் கிடைப்பதற்கு எளிதாக இருக்கின்றது. தொழில் வளம் குறைந்திருப்பதால், அங்குள்ள நடுத்தர மக்களுக்கு அது வசதியாக இருக்கும். நமது இன்றைய தற்கால நிலையில் பொற்கொல்லர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற தொழில் பஞ்சத்திலும் சில பொற்கொல்லர்கள் அதில் சேர்ந்து அவர்களுடைய தற்போதைய தொழிலை மாற்றிக்கொள்வதற்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படுமென்ற கருத்தையும் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்தபடியாக, இன்னும் சிறு தொழில் என்று சொல்லக்கூடிய தொழிற்சாலைகளை மாதர்

[திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி] [7th March 1963

நல இலாகாவினர் செய்துவரக்கூடிய அந்தக் குடிசைத் தொழில்களையும் ஆங்காங்குள்ள பொற்கொல்லர் குடும்பப் பெண்களுக்கு பயிற்சி அளித்து அதில் ஈடுபடச் செய்தால் தற்கால பஞ்ச நிலைமையிலிருந்து அந்தப் பொற்கொல்லர்கள் குடும்பம் காப்பாற்றப்படும் என்பதையும் மந்திரி அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் உள்ள நாகர்கோவில் டவுனுக்குச் செல்லவேண்டுமென்றால், அங்குள்ள முக்கியமான பாலம் ஒன்றிருக்கிறது. ஒழுகன்ச்சேரி பாலம் என்று பெயர், அந்தப் பாலம் இப்போது இருக்கிற நிலையைப் பார்த்தால் படு மோசமாக இருக்கிறது. லாரிகளோ, கார்களோ செல்லும்போதும் மக்கள் நடக்கும்போதும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. பல வருஷங்களாக பட்ஜெட்டில் அதற்கான தொகையைச் சேர்த்திருந்தும் அதை இன்னும் கட்டாமல் அதற்கு மராமத்து இலாகாவும் எதுவும் முன்வராமல் இருப்பதால் அதனால் ஆபத்து ஏற்படுமென்ற அச்சமிருப்பதால் அதை மேலும் தாமதம் செய்யாமல் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த நெருக்கடியான காலத்தில் விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டுமென்று எல்லா அரசாங்கமும் ஒத்துழைத்து வருகிறது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் பஞ்சாயத்து மூலமாகவும் யூனியன் மூலமாகவும் பலவிதமான சௌகரியங்களை விவசாயத்திற்குச் செய்து வருகிறார்கள். கூட்டுறவின் மூலமாக பல வகையில் கடன்கள் வழங்கப்படுகின்றன. அதனால் முன்னிலும் விட விவசாயம் நல்லமுறையில் பெருகுவதற்கும் இடமிருக்கிறது. அந்தப் பகுதியில் முக்கியமாக பொய்கை ரிசர்வாயர் என்ற திட்டம் இருக்கிறது. அதற்கு முன்னோடியாக சுங்காளி ஓடை என்ற ஒரு கால்வாய் இருக்கிறது. அதை, சீக்கிரமாக அமுலுக்குக் கொண்டு வந்து பொய்கை அணை திட்டத்தையும் நிறைவேற்றினால், உணவு உற்பத்தி இன்னும் 10 சதவிகிதத்திற்கு மேல் அதிகம் உற்பத்தி அங்கு ஏற்படுமென்று சொல்லி அதையும் அமைக்க ஏற்பாடு செய்யக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நமது டிரான்ஸ்போர்ட் இலாகா துரிதமான பஸ்கள் ஸ்டேட் பூராவுக்கும் பல இடங்களுக்கு விட்டிருக்கிறார்கள். அதன்மூலம் மக்களுக்குப் போக்கு வரத்துக்கு வசதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. சில வசதி குறைவுகளும் இருப்பதை நமது சர்க்கார் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். நாகர்கோவில், திருநெல்வேலி, திருச்சி போகும் பிரயாணிகளுக்கு ஸ்டாண்டில் வந்து தங்குவதற்கும் போவதற்கும் ஒரு வசதியில்லாமல் இருக்கிறது. மதுரையில் எல்லா பஸ்களும் சந்தித்துப் போகின்றன. கோயம்புத்தூர், திருச்சி, தூத்துக்குடி, செங்கோட்டை, தஞ்சாவூர் போகிற பஸ்கள் எல்லாம் அங்கு வந்து சந்தித்துப் போகின்றன. அந்த இடத்தில் பிரயாணிகள் டிக்கெட் வாங்குவதற்கும் ஒதுங்குவதற்கும் இடம் இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டமடைந்து வருகிறார்கள். ஆகையால் மதுரையில் நல்லமுறையில் அதற்கு ஒரு பஸ் ஸ்டாண்டை அமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

7th March 1963] [திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி]

சென்னைக்கு வருகிற வழியில் பஸ்கள் நிறுத்தப்படும்போது அங்குள்ள ஸ்டாண்டுகளில் இறங்குவதற்கோ ஒதுங்குவதற்கோ இடம் இல்லை. அதற்கான வசதிகளைச் செய்வதற்கு அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

நமது கன்னியாகுமரி மாவட்டம் தமிழ் நாட்டோடு இணைந்த பிறகு அங்குள்ள சில தமிழ் ஹையர், மலையாளம் ஹையர் படித்த ஆசிரியர்கள் பிரச்னை பற்றி இதற்கு முன்னதாக பல ஆசிரியர்கள் சங்கங்களும் நானும் கல்வி மந்திரி அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்து அதைச் சீக்கிரமாக செய்வதாக அமைச்சர் அவர்கள் கூறி இதுவரையிலும் அவர்களுக்கு ஒரு முடிவு எதுவும் செய்யாமல் இருப்பது மாணவர்களுடைய கல்வித் தரத்தைக் குறைப்பதற்கு உதவியாக இருக்கிறது. அவர்களுடைய பிரச்னை தீராவிட்டால், மாணவர்களுக்கு பண்போடு படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கக் கூடிய நிலைமையில் அவர்கள் இல்லை. ஆகையால் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இந்தப் பாகுபாட்டை உடனடியாக நீக்கி அதற்கு ஆதரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள் கிறேன். பிராஜுவேட் டீச்சர்களுக்கும் குறைபாடுகள் இருக் கின்றன. அதையும் கூடியவரையில் தீர்க்கவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

முன்னைவிட இப்போது நம்முடைய கன்னியாகுமரி மாவட்டம் பல துறைகளில் வளர்ந்து வருகிறது. ஐந்தொழிலாளர்கள், தங்கம், பொன், வெள்ளி தொழிலாளர்களைத் தவிர மற்ற நான்கு வகைத் தொழிலாளர்களுக்கும் அரசாங்கம் பல சௌகரியங்களைச் செய்துகொடுத்திருக்கிறது. ஆனால் வார்ப்பட தொழிலாளர்கள் அவர்களுக்குப் பயன்படும் செம்பு, பித்தளை, வெண்கலம், வெள் ளீயம் முதலிய பொருள்கள் கிடைக்காமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார் கள். கூடியவரையில் அந்த இலாகா அதிகாரிகளுக்கு தெரிவித்து அந்தத் தொழிலாளர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்படாத வகையில் அவர் கள் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்துதரும்படி சர்க் கார் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இதற்கு முன்ன தாக பொற்கொல்லர்கள் விஷயமாக ஒரு நீண்ட விளக்கம் கொடுத்தேன். அதையே நான் மீண்டும் இங்கு தெரிவிப்பது அவ சியமில்லை என்று கருதுகிறேன். அரசாங்கம் அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் செய்துகொண்டிருக்கிறது. அரசாங்கம் கூடிய வரையில் பொற்கொல்லர்கள் நிவாரணத்திற்குக் கூட்டுறவு முறை யில் ஏற்பாடு செய்தும், வேலை இழந்தவர்களுக்கு தனியார் தொழிற்சாலைகளிலும் சர்க்கார் தொழிற்சாலைகளிலும் வேலை ஏற் படுத்தி உதவி அவர்கள் கஷ்டத்தைப் போக்கவேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்த சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்த தலைவ ரவர்களுக்கு நன்றியும் வணக்கமும் கூறி என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

4–20 p.m.

* **திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்:** தலைவர் அவர்களே, 1963-64-ம் ஆண்டின் நிதிநிலை அறிக்கையைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல முன் வந்திருக்கிறேன். பொதுவாக இந்த வரவு-செலவுத்

திட்டத்தில் புதிதாக வரி போடவில்லையென்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். போடவேண்டிய வரியெல்லாம் முன்னையே போட்டிருக்கிறார்கள். பிரதி வருஷமும் வரிபோட்டுக் கொண்டேயிருந்தால், வரிபோடுகிற மந்திரி என்று ஊரில் சொல்வார்கள் என்று இப்போது மாற்றிக்கொண்டார்கள். முன்பு இருந்த திரு. சுப்ரமணியம் அவர்கள் அப்படித்தான் போடாமலே இருந்துவிட்டு இவர் போடும்படி செய்துவிட்டார். இப்போது நிலத்திற்கும் நீருக்கும் வரி போட்டிருக்கிறார்கள். வரவு-செலவுத் திட்டம் என்றால் ஒரு தோராயம்தான். நிச்சயம் என்பதல்ல. தோராயத்தில் குறைவாகவும் அதிகமாகவும் பண்ணிக்கொள்ளலாம். வரவைக் குறைவாகக் காட்டினால்தான் நல்லது என்பது சர்க்காருடைய அபிப்பிராயம்.

பொதுவாக நமது நிர்வாகத்தின் அபிப்பிராயம் என்னவென்றால், அதிக லாபம் காட்டினால் ஏன் வரி போடுகிறீர்கள் என்று கேட்பார்கள், ஆகையினால் கொஞ்சம் பாக்கியிலேயே கணக்கைக் காட்டுவது நல்லது என்பதுதான். அதைப் பற்றிப் பாவாய் இல்லை.

இப்பொழுது இரண்டு விதமான செலவுகள் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. சண்டை-சமாதானம். இதற்கு முன்பு சமாதானச் செலவு மாத்திரம்தான். அந்த ஒன்றுக்கே ஆள்பாடு முடியாமல், கடன் வாங்கி குட்டிச்சுவராகப் போய் இருக்கிறது நாடு. இப்பொழுது இரண்டு என்றால் விளங்கவே விளங்காது. எனக்கே ரொம்ப கவலையாக இருக்கிறது. நமது முன்னாள் ஜனாதிபதி ராஜேந்திர பிரசாத் அவர்கள், இந்தச் சண்டை வந்தவுடனேயே அபிப்பிராயம் கூறியதை நான் ஒரு நாள் பேப்பரிலே பார்த்தேன். "வழி தவறி நடந்துவிட்டோம், அதைப்பற்றி யாரும் சர்ச்சை பண்ணிக்கொள்ளவேண்டியதில்லை, மேற்கொண்டு காரியத்தைக் கவனியுங்கள்" என்று சொல்லி இருந்தார். எவ்வளவு வருத்தத்தில் சொன்ன வார்த்தைகள் அவை? தேசத்தையே தன் குடும்பமாகப் பாவித்துத்தானே சொன்னார். அந்தக் கவலையில் ரொம்ப பேர் போய்விட்டார்களே! இம்மாநில முன்னாள் முதலமைச்சர் ஓ. பி. ராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் நேற்று இச் சபையில் சொன்னாரே, "இரண்டு மாதம்தானே இருக்கிறது; சுதந்திரம் போய்விடப்போகிறது" என்று.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : போய்விடும் என்று அவர் சொல்லவில்லை.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : முதலிலே போய்விடும் என்றுதான் சொன்னார். கடைசியிலே கொஞ்சம் மாற்றிக்கொண்டார்; எடுத்து வேண்டுமானால் பார்க்கலாம். ஆகையினால் பழைய மந்திரிகளே, பெரியவர்களே, ஆண்டு அனுபவித்தவர்களே சொல்லுகிறார்கள் என்றால், என்னைப்போன்று நேற்று வந்தவர்கள் சொல்லக்கூடாது என்றால் எப்படி சும்மா இருக்க முடியும்? இவைகள் எல்லாம் நீங்கள் செய்த வினை செய்த வினைக்குப் பலனை அனுபவித்துத்தான் ஆக வேண்டும்.

7th March 1963] [திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்]

இந்த நிதிநிலே அறிக்கையில், விவசாயத்தை உற்பத்தி செய்ய வேண்டும், அப்படிச் செய்தால்தான், யுத்தகாலத்திலும் சமாதான காலத்திலும் போதுமான அளவுக்கு சேமிப்பு வைக்க முடியும் என்று சொல்லப்பட்டது. நடைமுறையில் எப்படியிருக்கிறது? விவசாயிகளுக்கு உற்சாகமே போய்விட்டது. 1962--63-ல் நெல் விற்ருர்களே, அப்பொழுதே போய்விட்டது. இரண்டாவது போகம் பயிர் செய்யாதே என்று சொல்லிவிட்டார்கள். ஒரு போகம்தான் செய்தார்கள். பம்பு செட் வைத்துக்கொண்டிருக் கிறவர்கள் ஒரு பகுதி சாகுபடி செய்துவிட்டு மீதியை அப்படியே விட்டுவிட்டார்கள்; காரணம் இவர்களுக்குக் கரண்ட சிலவு அதிக மாகிவிட்டது. நீங்கள் உற்பத்தியை விருத்தி செய்யவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டேதான் இருக்கிறீர்கள். எதை விருத்தி பண்ணவேண்டும் என்று சொல்லுகிறீர்களோ அதன்மேலேதான் மேலும் மேலும் வரியைப் போடுகிறீர்கள். விவசாயிகளுக்கு நில வரி, தண்ணீர் வரி, பஞ்சாயத்து வரி, இன்னும் போதாக் குறைக்கு பம்பு செட் வைத்திருந்தால் அதற்கும் கரண்ட் வரி, இப்பொழுது அதிகமாய்விட்டது. இப்பொழுது அந்த கரண்டும் சரியாகக் கிடைப்பதில்லே. மேட்டூரிலே தண்ணீரும் கிடையாது. இப்படியாகப் பல சங்கடங்கள் இருக்கிறபோது விவசாயம் எப்படி விருத்தியாகப் போகிறது. இப்பொழுது விவசாயம் பண்ணுவதால் ரூபாய்க்கு அரை ரூபாய் கிடையாது. பெரிய மிராசுதார்கள், ஜமீன்தார்கள் எல்லாம் இருக்கிருர்கள். என் னிடம் அவ்வளவு அதிகமாக நிலம் இல்லே. வேலிக் கணக்கில் நிறைய வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் பலர் இருக்கிருர்கள். அவர்களுக்கு கஷ்டம் தெரியாமல் இருக்கலாம். என்கிட்டே சாதாரணமான அளவுதான். அதற்கே இந்த பாடுபட வேண்டிய தாக இருந்தால் சும்மா இருந்துவிடவேண்டும் என்றுதான் தோன்றுகிறது. என் அனுபவத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

இந்த கிராமத் தொண்டர்கள் படையை மட்டும் வைத்து விட்டால், பிரயோஜனம் இல்லே. அதை எப்படி உபயோகப் படுத்துவது என்பதுதான் முக்கியமான விஷயம். ஏர் பிடிக்காத வர்கள், கலப்பை எடுக்காதவர்கள் இல்லாமல், வயலில் இறங்கி வேலே செய்கிறவர்கை இருக்கவேண்டும். ஒரு ரூபாய் கூலி என்றுல் நான் கொஞ்சம், நீ கொஞ்சம் என்று கவர்ன்மெண்டும் நிலச் சொந்தக்காரரும் கொடுத்தால், கிராமத்தில் விவசாயம் அபிவிருத்தியாகும். அந்த மாதிரி பத்து ஆளுக்குக் கொடுங்கள் ரூ. 1-8-0 என்றுல் நீ 3/4 ரூபாய் நான் 3/4 ரூபாய் என்று இருக்க வேண்டும். உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தியை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டுமானுல், தொண்டர் படையை வைத்து வெறும் பிரசாரம் செய்தாலாகாது. ஏர் உழுகிறவன்கிட்டே அப்படி இப்படி என்று விவகாரம் பேசினுல் வெளியே போ என்று சொல்லுவான். நாங்கள் பணத்தையும் கொடுத்துவிட்டு, வேண் டிக்கொள்ளவேண்டிய நிலேமையில் இருக்கிறது. வேலேக்காரர் களே வேலே வாங்கும் காலமா இல்லே இப்பொழுது. இங்கே

ஆபீசுகளில்கூட மேலே இருக்கிற அதிகாரிகள் எல்லாம் கீழே இருக்கிறவர்களிடம் எவ்வளவு கஷ்டத்துடன் வேலை வாங்க வேண்டியிருக்கிறது என்பது உங்களுக்கே தெரியும்.

திரு. கே. ராமதாஸ் : வேலைவாங்குவதற்காக என்றும் வேலை செய்வதற்காக என்றும் இப்படி தனிப்பட்ட இரண்டு சமூகங்கள் இருக்கிறதா ?

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : இவைகள் யாவும் வெறும் பேச்சு அளவுதான். பேச்சுக்கு அழகாகவும், சொல்லுக்குச் சிங்காரமாகவும்தான் இருக்கும். வேலைக்காரர்கள் இரண்டு நாளைக்கு வராவிட்டால், அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய், சும்மாவா என்று கூப்பிட்டு அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்தப் பேச்சு எல்லாம், இந்த சோஷலிஸம், அது இது எல்லாம் பேசுவது சும்மா ஓட்டு வாங்குவதற்காகத்தான்.

நீர்ப்பாசனத் திட்டம் என்று ஒரு தலைப்பு இருக்கிறது. இந்த டிபார்ட்மெண்டைப்பற்றி என்னதான் சொல்லுவது என்று புரியவில்லை. நானும் மூன்று வருஷமாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். காஞ்சிபுரத்திற்குப் பக்கத்திலே செவிலிமேடு என்ற இடத்தில் மதகு உடைந்துவிட்டது. ஒன்றும் செய்யவில்லை. பஞ்சாயத்துக்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு District Development Council என்று ஒன்று இருக்கிறதே. செங்கற்பட்டு ஜில்லா கவுன்ஸில் கூட்டத்திலும் இதைப் பேசிப் பார்த்தேன். என்ன அது? ஜமாபந்திதான். கலெக்டர் கிராமத்திலேபோய் ஜமாபந்தி பண்ணினால் அங்கே போய் குறைகளைச் சொல்லிக் கொள்ளுவது வழக்கம். கிராம விவசாயிகள் நாங்கள் மெம்பராக வந்துவிட்டோம். அங்கே அவர்கள் இருக்கிற இடத்திற்குப்போய் குறைகளைச் சொல்லுகிறோம். அதற்குப் பெயர் District Development Council அங்கேயும் ஒன்றும் இல்லை. எவ்வளவோ பேசிப்பார்த்தாய் விட்டது. இவ்வளவு தூரம் வந்து இங்கே சட்ட மன்றத்தில் சொன்னாலும் இங்கேயும் அதே நிலைமை தான் இருக்கிறது. இந்த மூன்று வருஷமாகத்தான் நானும் சொல்லிவரு
4-30 p.m. கிறேன். வெள்ளைக்காரன் கால சட்டசபைக்கும், இந்தக் கால சட்ட சபைக்கும் எப்படி இருக்கிறது என்றால், ரொம்ப வித்தியாசம் இருக்கிறது. என் அனுபவத்தில் சொல்லுகிறேன். அந்தக் காலத்திலே சட்ட சபையிலே சொன்னால், கீழே எல்லாம் சொல்லி சிரமப்பட்டுவிட்டு, நடக்காமல் போனதால் இங்கே வந்து சொல்லுகிறார்கள் என்று உடனடியாக ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துச் செய்ய ஏற்பாடு செய்வது சர்க்காருடைய மனப்பான்மையாக இருந்தது. இப்பொழுது ஒன்றும் இல்லை. அப்பொழுது கேள்விகளுக்கு Interpellations போட்டால் ரொம்ப அபூர்வமாகப் போடுவது. கேள்விக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டு அந்தக் காயத்தை உடனடியாகச் செய்வதற்குக் கீழே இருக்கிற அதிகாரிகளிடம் போய் துரிதப்படுத்துவார்கள். இப்பொழுது புத்தகத்தில் இருக்கிறதே தவிர விவகாரத்தில் ஒன்றும் இல்லை. குறைகளை எடுத்துச் சொல்லுகிறோம். புத்தகத்தில் ஏறுகிறது காரியத்தில் ஒன்றும் இல்லை.

7th March 1963] [திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்]

நிர்வாகத்தில் இருக்கிறதைச் சொல்ல வேண்டியதே இல்லை. மேலே இருக்கிறவர்கள் தங்களால் கூடியவரையில் செய்துவிட்டு கீழே இருக்கிறவர்களுக்கு விட்டு விடுகிறார்கள். இப்பொழுது இருக்கிற இளைஞர்களுக்குப் பொறுப்பு இல்லை, வேலையைப் பற்றியோ promotion-ஐப் பற்றியோ கவலை இல்லை. ஷோக் கிலேதான் இருக்கிறார்கள். வேலை கற்றுக்கொண்டு திறமையாக இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமே இல்லை. பழைய ஆட்கள் கொஞ்சம் இருப்பதால் ஏதோ நடக்கிறது; இல்லாவிட்டால் நிர் வாகம் close; படு மோசமாகப் போய்விடும். என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

விவசாயத்தை அபிவிருத்தி பண்ணவேண்டுமென்றால், அதற்கு மின்சாரம் அவசியம். மின்சாரத்தை இந்த மாதிரி இடங்களில் Fan-களை ஓடவிடுவதன்மூலம் வீணடிக்காமல், இதைக் குறைத்துக் கொண்டு, விவசாயத்துக்கு அதிகமாக மின்சாரம் கொடுக்க வேண்டும். இங்கே Fan களை ஓடவிட்டுவிட்டு, விவசாயம் செய்கிற இடத்தில் fuse-ஐப் பிடுங்கிக்கொண்டுபோய் விடு கிறார்கள். கரண்டு இல்லை; அதனால் விவசாயத்துக்குத் தண்ணீர் இல்லை என்ற நிலைமை அப்படியிருக்கிறது. ஆகவே நீங்கள் மற்ற தற்கெல்லாம் மின்சாரத்தைக் குறைத்துக்கொண்டு, கட்டாயம் மின்சாரத்தை விவசாயத்துக்குக் கொடுக்கவேண்டும்.

கூட்டுறவு ஸ்தாபனம் என்பதில் பழைய கூட்டுறவு, புதிய கூட்டுறவு என்று இரண்டு இருக்கிறது. பழைய கால கூட்டுறவு தத்துவம் வேறு; இப்போது இருக்கிற தத்துவம் வேறு. பழைய காலத்தில் அப்போதிருந்த தலைவர்களாகிய ரத்தினசபாபதி முதலியார், ராமலிங்க செட்டியார் போன்றவர்கள் ஜனங்களுக்கு இதைச் செய்யுங்கள், அதைச்செய்யுங்கள் நல்லது என்று சொல்ல அதை அதிகாரியிடம் Register பண்ணிக் கொடுக்கச் செய்வார். இப்போது சர்க்கார் எல்லாம் முடிவு பண்ணி வைத்துக்கொண்டு, ஜனங்களை இதைச் செய் என்று சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் சொல்லுவதை நீங்கள் Register பண்ண வேண்டும். அதுதான் கூட்டுறவு அப்போதிருந்தது கூட்டுறவு. இப்போதிருப்பது சர்க் கார் சொல்லுவதை ஜனங்கள் செய்யவேண்டும். சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு அதிகாரம் பண்ணுகிறார்கள். ஹானரரியாக வேலை செய்ய அப்போதிருந்தவர்கள் கடமைக்கு வந்தார்கள். இப்போது உரிமைக்காக இருக்கிறார்கள். Package என்ன திட்டமென்று எனக்கு விளங்கவில்லை. அதை எனக்கு விளக்க வேண்டும்.

சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் போட்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் திட்டங்களில் போய்ப் பார்த்தால், ஆட்கள் நிறைய வேலை செய்கிறார்கள். உனக்கு என்ன வேலை என்றால், Social work என்கிறார். Social work என்றால் என்ன என்றால், அப் புறம் Propaganda என்கிறார். அவருக்கு 100 ரூபாய் சம்பளம். இதே மாதிரி 3, 4 பேர்கள் காஞ்சிபுரத்தில் இருக்கிறார்கள். இப்படி Party-ஐப் பலப்படுத்துவதற்கு Social work. அந்த Work

என்று போட்டு, இந்த மாதிரி ஆட்களுக்கு எல்லாம் பணம் செலவாகிறது. 5¼ கோடி ரூபாய் Social work-க்கு ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அவ்வளவும் Propaganda-வுக்குத்தான். இந்த Social worker-களை appoint பண்ணக்கூடிய அதிகாரம் யாரிடம் இருக்கிறது என்றால், நம்மிடம். பப்ளிக் சர்விஸ் கமிஷனுக்கு அந்த அதிகாரம் இல்லை. ஆகையால் இஷ்டம்போல் ஆளை வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக, இந்தத் திட்டக் கமிஷன் இருக்கிறதே, அது தனி சர்க்காராக நடக்கிறது. இந்திய சர்க்கார் கூட அதற்குக் கட்டுப்பட்டு இருக்கிறது. அவர்கள் போடுகின்ற திட்டத்தை நாம் செய்கிற வேலையாட்களாக இருக்கிறோம். மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது அதைப் பார்த்தால்.

நம்முடைய சபையின் கூட்டத்தை மாலை 3 மணிக்கு என்று வைத்திருப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அப்படி வைத்திருப்பதால், இங்கே வந்து இளைஞர்களும் தூங்குகிறார்கள். நம்மைபோன்ற வயதானவர்களும் தூங்குகிறார்கள். ஆகவே இந்தச் சபையின் கூட்டத்தை காலை 10 மணிக்கு என்று வையுங்கள், இல்லாவிட்டால் மாலை 6 மணிக்கு என்று வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தங்கக் கட்டுபாடு பற்றி நமது சபையிலும், கீழ் சட்ட சபையிலும் பெரும் சண்டை போட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள். நமது அமைச்சரவர்கள் ஏதாவது சமாதானம் சொல்லி தாலிக்கு மட்டுமாவது 22 காரட்டு தங்கம் வாங்கிக் கொடுத்தால்தான் இவர்கள் சும்மா இருப்பார்கள். இல்லாவிட்டால் சண்டை போடுவார்கள். இல்வாழ்க்கை எப்படி இருக்கணும் என்பது எனக்குத் தெரியும். என்னைப் பொறுத்தவரைத் தாலியைப் பற்றிக் கவலையில்லை. இல்வாழ்க்கை பண்பு பயன், அன்பு அறம் தான் என்பது என் முடிவு. இத்துடன் என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. வி. எம். சுரேந்திரராம்: உதவித் தலைவரவர்களே, மதிப்பிற்குரிய நிதியமைச்சர் சபைக்களித்த 1963-64-ம் ஆண்டு தமிழ் நாட்டு வரவு-செலவு அறிக்கையை வரவேற்று, சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். நம் நாடு இன்று இருக்கும்படியான நெருக்கடியான நேரத்தில் நம்முடைய அரசாங்கம் ஒருவித வரியையும் விதிக்காமல் வரவு-செலவுத் திட்டத்தை அளித்திருப்பது நமக்கெல்லாம் மிகச் சந்தோஷத்தை அளிக்கிறது. அதே சமயத்தில் மத்திய அரசாங்கம் சில வரிகளைப் போட்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்
4–40 p.m. போட வேண்டிய கட்டம் நேரிட்டதால் போட்டிருக்கிறார்கள். இரு சபைகளிலும் பேசியிருக்கின்ற அங்கத்தினர்கள் மக்களுக்கு அத்தியாவசியமான பொருட்களின்மீது மத்திய அரசாங்கம் கூட்டியிருக்கும் வரியைக் குறைக்கவேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். மண்ணெண்ணை, மற்றும் காருக்கு வேண்டிய பெட்ரோல், டீசல் போன்ற பொருள்களின்மீது அதிகரிக்கப்பட்டுள்ள வரியைக் குறைத்தால், மக்களுக்கு நன்மையாக இருக்குமென்று இரு சபைகளிலும் அங்கத்தினர்கள் ஏகோபித்துக் கேட்டுக் கொண்

7th March 1963] [திரு. வி. எம். சுரேந்திரராம்]

டிருக்கிறார்கள். மண்ணெண்ணெ ஆண்டி முதல் அரசன் வரை உபயோகிக்கின்ற பொருளாகும். அதனால் மண்ணெண்ணெ மீதுள்ள வரியைக் குறைத்தால் நலமாக இருக்குமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

பெட்ரோல், டீசல்மீது அதிகரிக்கப்பட்டுள்ள வரியைப் பற்றிப் பேசும் போது, ஏழையா கார் வைத்திருக்கிறான் என்று சில அங்கத்தினர்கள் கேட்டார்கள். இப்போது பஸ்களுக்கும், லாரிகளுக்கும் டீசலைத்தான் உபயோகிக்கிறார்கள். பஸ் போக்குவரத்து பணக்காரன் மட்டும் உபயோகிப்பது அல்ல. பஸ்ஸில் போவது ஏழைகள்தான். டீசல் மீது வரி ஏறியிருப்பதால், அதன் விலையும் ஏறியிருக்கிறது. எனவே பஸ், லாரிச் சொந்தக்காரர்கள் பஸ், லாரி கட்டணத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு கட்டணமும் ஏறுவதால், பாமர மக்கள்தான் அதிகமாகப் பாதிக்கப்படுவார்கள். ஆகையால் நம்முடைய அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திடம் நம்முடைய மக்களின் குறையை எடுத்துச் சொல்லி, மண்ணெண்ணெ, பெட்ரோல், டீசல் மீது போடப்பட்டுள்ள வரியைக் குறைத்தால் ஏழை மக்களுக்கு நன்மையாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

அடுத்தாற்போல, இப்போது நாம் நம்முடைய நாட்டைப் பாதுகாக்க ராணுவத்தைப் பலப்படுத்த வேண்டுமென்று எல்லோரும் விரும்புகிறோம். அதுவும் சீனக்காரன் நம் நாட்டை ஆக்கிரமித்துள்ளபோது, நம்முடைய ராணுவத்தைப் பலப்படுத்துவது மிகவும் அவசியம். அதற்குப் பணம் தேவை. மதிப்பிற்குரிய நமது மாஜி முதலமைச்சர் ஸ்ரீமான் ஓ. பி. ராமசாமி ரெட்டியார், நாம் என்ன செய்திருக்கிறோம், செய்ய வேண்டிய வேலையைச் சரியாக செய்திருக்கிறோமா, என்று குறை கூறிப் பேசினார். அப்படிப் பேசும்போது, நாம் ஒன்றை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு பேச வேண்டும். இப்போது எங்கள் நீலகிரி ஜில்லாவில் வெல்லிங்டனில் ஒரு நாளைக்கு ஓராயிரம் பேரை ராணுவத்துக்குச் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் சம்பளத்துக்கும், மற்றச் செலவுக்கும் சர்க்கார் எங்கே போவார்கள் என்று நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அதேபோல அரவங்காட்டில் உள்ள வெடி மருந்துத் தொழிற்சாலையில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் 2 ஆயிரம், 3 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள்தான் வேலை செய்தார்கள். இப்போது நான்கைந்து மாதங்களாக அந்தத் தொழிற்சாலை மூன்று ஷிப்டு வேலை செய்து, அதில் 15 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். ஒரு தொழிலாளிக்கு மாதச் சம்பளம் ரூ. 100. இதற்கெல்லாம் பணம் வேண்டும். நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய பிரதம மந்திரி நமது நாட்டைக் காப்பாற்ற பல விதத்தில் பாடுபட்டுக்கொண்டு வருகிறார், அவருடைய பேச்சால் உலகமே சமாதானத்தைப் பெற்றிருக்கிறது என்பது நமக்குத் தெரியும். அப்படியிருக்கும்போது நம்முடைய பிரதம மந்திரியை, வாயால் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார், வாயால் உலகத்தையே ஆளப் பார்க்கிறார் என்று சிலர் குறை கூறுவது எவ்வளவு தவறு என்று நமக்குத் தெரிகிறது. அதுவும் இந்த நெருக்கடியான நேரத்தில், மந்திரி பொறுப்பு, இன்னும் பெரிய பொறுப்புக்களை எல்லாம்

[திரு. வி. எம். சுரேந்திரராம்] [7th March 1963

வகித்தவர், அரசாங்கம் வரி போட்டது தவறு என்று பேசுகிறார் என்றால், அது மிகவும் வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. நாட்டில் என்ன நடக்கிறது, எவ்வளவு காரியங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன என்று பாராமல், கிணற்றில் உட்கார்ந்துகொண்டு தவளை மாதிரி கத்தக் கூடாது. **Military Recruitment** ஆரம்பித்த பிறகு, ராணுவத்திலும் மற்றத் துறைகளிலும் அரசாங்கம் என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிய வேண்டுமானால், எங்கள் நீலகிரி ஜில்லாவுக்கு வந்தால் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று தெரிவித்துக் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அதே சமயத்தில் செலவு இனங்களில் சில விஷயங்களில் அரசாங்கம் சிக்கனத்தைக் கையாண்டால் நல்ல விதமாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சில இலாக்காக்களில் வேண்டாத காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்கள் ஊரில் **Cinchona Department** இருக்கிறது. சில வருஷங்களுக்கு முன்பு வரையில் 10 ஆயிரம் ஏக்கரில் **Plantation** இருந்தது. இப்போது **Quinine**-க்கு **demand** இல்லாததால், **Plantation**- இரண்டாயிரம் ஏக்கராகக் குறைந்து விட்டது. 8 ஆயிரம் ஏக்கர் **Plantation**-ஐ எடுத்துவிட்டார்கள். இப்போது அந்த இலாக்கா டைரக்டர்கள் வேறு விதமான தொழிலை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். **Extraction of Oils** என்று போட்டு **Geranium Plant** வைத்துச் செய்கிறார்கள். மற்றும் சில **Herb** -களை வைத்து மருந்து செய்கிறார்கள். இந்த இரண்டையும் **Forest** அல்லது **Agriculture** டிபார்ட்டுமெண்டிடம் கொடுத்து விட்டால் செலவு மிச்சமாகும். இப்போது ஒரு டைரக்டர், **P. A.** ஆபீஸ் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இருக்க இடம்கூட நீலகிரியில் இல்லாததால் **Forest Department** உடன் சேர்த்துவிட்டால் நமக்கு பெருந்தொகை மிச்சமாகும். இதை அமைச்சரவர்கள் பரிசிலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எங்கள் ஜில்லாவில் ஏற்கனவே பேசியிருக்கிறார்கள். இந்த சபையிலும் பேசியிருக்கிறேன். உருளைக்கிழங்குக்கு வியாதி வந்திருக்கிறது. உருளைக்கிழங்கு, டீ இரண்டுக்கும் வியாதி வந்திருப்பதால், அங்கு ஜனங்களுடைய குறை மிகவும் பரிதாபமாக இருக்கிறது. ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு மதிப்பிற்குரிய **Information and Publicity** மினிஸ்டர் வந்தபோது எங்கள் ஜில்லாவைப் பஞ்சமுள்ள ஜில்லாவாகக் கருதினாலும், நன்றாக இருக்குமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள் மக்கள். பொதுக்கூட்டம் எங்கள் ஜில்லாவில், ஜனவரி, பிப்ரவரி மாதங்களில் நடந்தால் கூட்டம் கூடாது. பிப்ரவரி மாதத்தில் மந்திரி வருகிறார்கள் என்று சொன்னவுடனேயே எதிர்பாராத கூட்டம் வந்துவிட்டது. சுற்றியுள்ள பல கிராமங்களிலிருந்தும் தங்கள் கஷ்டங்களைச் சொல்வதற்காக கூட்டமாக வந்துவிட்டார்கள். ஒருவேளை சாப்பாட்டிற்குக்கூட இல்லாமல் நீலகிரி ஜில்லாவில் பலர் இருந்திருக்கிறார்கள். நேற்றுகூட நமது நிதியமைச்சர் அவர்களைக் கண்டு சொன்னோம். சர்க்கார் என்ன செய்வது என்று கேட்டார்கள். எல்லோரும் அங்கு விவசாயிகள்தான். உருளைக்கிழங்கு

7th March 1963] [திரு. வி. எம். சுரேந்திராம்]

விவசாயம் செய்கிறார்கள். பத்து மூட்டை விதை போட்டவர்களுக்கு ஒரு மூட்டைகூட திரும்ப வரவில்லை. அதே சமயத்தில் அதன் விலை ரூ. 60, 70 என்று விற்கிறது. அதைச் சேர்த்து விற்பதற்குக் கிடங்குகள் கிடையாது. விலை கொடுக்கவும் ஆள் கிடையாது. டீ-க்கு வரி வந்திருக்கிறது. டீ-யிலும் டிசீஸ் வந்துவிட்டதால், டீ-பிளாண்டுக்கும் ஆபத்தாக இருக்கிறது. உருளைக்கிழங்கும் டிசீசால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீலகிரி ஜில்லாவுக்கு 'பேக் போன்' மாதிரி இருப்பது இவை. இதனால் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் அதிகரித்திருக்கிறது. இப்போது கச்சாபிலிம் தொழிற்சாலை ஆரம்பித்ததால் ஒரு சில மக்கள் அங்கு வேலை செய்கிறார்கள். நீலகிரி ஜில்லாவுக்கு ஏதாவது ஒரு தொழில் மேலும் ஆரம்பித்தால் பரவாயில்லை. தொழில் ஆரம்பிக்காவிட்டால், நீலகிரி ஜில்லா மக்களின் நிலைமை என்னவாகும்? மந்திரிகள், அதிகாரிகள் எல்லாம் எங்கள் ஜில்லாவுக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியும். முக்கியமாக இரண்டொரு தொழில் ஆரம்பித்தால், எந்த நேரத்திலும் ஒரு பயமுமில்லாமல் இருக்கமுடியும். பல ஆண்டுகளாக விவசாயம் பாதிக்கப்படுகிறது. கச்சா பிலிம் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள் இப்போது. குந்தா புராஜெக்ட் நடந்தது. இப்போது கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில்தான் அதுபோன்ற வேலைகள் நடக்கின்றன. எங்கள் ஜில்லாவில் உத்தேசித்திருக்கிற தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்தால், மிகவும் சௌகரியமாக இருக்கும். எமர்ஜன்சி என்று ஒன்றும் செய்யாமல் இருந்தாலும், அதைச் சற்று மாற்றிக் கொண்டு எமர்ஜன்சியை மட்டும் பார்த்துக்கொண்டில்லாமல், மக்களையும் கொஞ்சம் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஃபாரஸ்ட் டிபார்ட்மெண்டில் காடு வளர்க்கவேண்டுமென்ற ஒரு திட்டம் போட்டிருக்கிறோம். நீலகிரி ஜில்லாவில் இப்போது விறகுக்காக எல்லாவற்றையும் வெட்டிக் காலி செய்துவிட்டார்கள். எங்கள் ஜில்லாவில் நான் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது அவரவர்கள் காட்டிற்குச் சென்றுதான் விறகு பொறுக்கிக்கொண்டு வருவார்கள். இப்போது அங்கெல்லாம் ஸ்டவ் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு விறகு கிடைக்கவில்லை என்றால், அங்குள்ள காட்டின் நிலைமை எப்படியிருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். காடு உற்பத்தியைச் செய்யவேண்டுமென்று நாங்களும் வரவேற்கிறோம். அதேசமயத்தில் அங்கு பிளாண்டேஷன் ஆரம்பிக்கும்போது கடலூரில் மேட்ச் பாக்ஸ் செய்வதற்கான மரங்களை உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்று இருந்தது. 'சாஃப்ட் வுட்' பயிர் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அது வெற்றியளிக்கவில்லை. காடும் பாழாக்கப்பட்டது. செய்வன திருந்தச் செய்யவேண்டுமென்பது போல முன்பே 'எக்சாமின்' செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இன்னும் விறகு விலை அதிகமாகிக்கொண்டே போகும். கூட்டுறவு சொசைடிக்கு ஒரு சலுகை இந்த விறகு விற்பதில் கொடுக்க வேண்டும். இப்போது 'கூப்' ஆக்ஷனில் எடுக்க தனி மனிதர்கள் வருகிறார்கள்.

[திரு. வி. எம். சுரேந்திராம்] [7th March 1963

எலக்ட்ரிக் போஸ்டுகளுக்கு அந்த மரங்கள் அதிக உபயோகமாக இருக்கிறது. கண்ட்ராக்டர்கள் அந்த மரங்களை நல்ல விலை கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டு போகிறார்கள். கூட்டுறவு சொசைடி ஓப்பன் மார்க்கெட்டில் போய் கஷ்டப்படாமல் ஒரு சலுகை கொடுத்தால், இந்த ஜில்லாவில் மட்டுமல்ல, கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவுக்குக்கூட நல்ல முறையில் கொடுக்க முடியும். கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் ஒரு லாரி ரூ. 150-க்கு விற்கிறார்கள். கூட்டுறவு சொசைடியில் 'கூப்' ஆக்ஷன் விடும்போது, சலுகை கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

டூரிஸ்ட் ஹோமைப்பற்றி எனக்கு முன் பேசிய மதிப்பிற்குரிய அம்மையார் அவர்கள் குறிப்பிட்டு டூரிஸ்டுகள் தங்க இடமில்லை யென்று சொன்னார்கள். அந்த அம்மையாருக்கும் இந்த சபைக்கும் நான் ஒன்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சிங்கிள், டபிள் ரூம் என்று வைத்துக்கொண்டு சீசன் காலத்தில் ரூ. 6, 8 கூட சார்ஜ் செய்கிறார்கள். சாதாரண தனிப்பட்டவர்கள் அவற்றைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குன்னூரில் பெங்களூர் கிளைமேட் மாதிரி இருக்கிறது. 5,000 அடி உயரத்திலுள்ளது. அதில் டூரிஸ்ட் ஹோம் கட்டினால் இன்னும் நன்றாக இருக்கும். அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

4–50 p.m.

(Mr. Chairman in the Chair.)

கடைசியாக, அரிஜன் வெல்ஃபேர் டிபார்ட்மெண்டைப்பற்றி நேற்று ஒரே ஒருவர்தான் பேசினார்கள். இப்போது அதற்கு 3 கோடி 90 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்திருக்கிறார்கள். 1972-ம் வருஷத்தோடு அந்தச் சலுகை தீர்ந்துவிடுமென்று நினைக்கிறேன். அந்தக் குறுகிய காலத்திற்குள்ளாக அவர்களுக்கு வேண்டியதைச் செய்வதுதான் சர்க்கார் கடமை. மனை கட்டுவதற்காக அவர்களுக்கு வேண்டியதைச் செய்ய ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் கொடுத்து வருகிறார்கள். வீடு கட்டிக்கொடுக்கும் வேலைகூட எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். முன்னைவிட இப்போது கம்மியாகக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நீலகிரி ஜில்லாவில் ஜனங்கள் வெளியே போய் இரவில் இரண்டு மணி நேரம் இருந்தால் எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கிறதென்பது தெரியும். 10 கம்பளிகள் போத்திக்கொண்டாலும் தாங்க முடியவில்லை, குளிர் என்கிறார்கள். அரிஜனங்கள் வெளியில் இருந்தால் எவ்வளவு கஷ்டமடைவார்கள் என்று யோசிக்க வேண்டும். அதனால் அவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் திட்டத்தை அதிகரிக்க வேண்டும். மலை ஜாதியினருக்கும் சேர்த்து வசதி செய்துதர வேண்டும். கூடலூர் தாலுகாவில் வசிக்கக்கூடிய உரியர், குறும்பர் இவர்களைப் பார்த்தால் மனிதர்களாக நாம் நினைக்கவே முடியாது. அவர்களுக்கெல்லாம் சர்க்கார்தான் வசதி செய்யவேண்டும். மலை ஜாதியினருக்கும் குறும்பர்களுக்கும் வட ஆற்காடு ஜில்லா மலை ஜாதியினருக்கு அளிக்கப்படும் சலுகைகளைக் கொடுத்து உதவினால் நன்றாக இருக்குமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த சந்தர்ப்பத்தில் பேச அனுமதி அளித்ததற்கு தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

7th March 1963]

திரு. பி. வெங்கடாசலத் தேவர் : மதிப்பிற்குரிய Chairman அவர்களே, நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள் 1963-64-வது ஆண்டுக்கான வரவு-செலவுத் திட்டம் சமர்ப்பித்திருப்பதை ஆதரிக்கும் முறையில் சில வார்த்தைகள் கூற ஆசைப்படுகிறேன். இந்த வருஷம் இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் எந்தவிதப் புதிய வரிகளும் இல்லாததைப்பற்றி எல்லோரும் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள். அதோடல்லாமல், திட்ட வேலைகளிலே எதையும் குறைக்காமல் எல்லா வேலைகளும் நடைபெறப் போகிறது என்பதையும் அறிந்து மிக மிக மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள். ஆனால் மத்திய சர்க்கார் விதித்திருக்கின்ற வரிகளைப்பற்றிச் சிலர் குறை கூறுகிறார்கள். இதை ஒரு சில கட்சிக்காரர்கள் தங்களுடைய கட்சிக்குச் சாதகமாகவும், கட்சியை வளர்ப்பதற்காகவும், தாங்கள் பதவிக்கு வர வாய்ப்பாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் மக்களிடம் தப்பாகப் பிரசாரம் செய்து வருகிறார்கள்.

இப்பொழுது நம் நாட்டின்மீது சீனா ஆக்கிரமித்திருக்கின்றது. நாம் வலிய வம்புக்குப் போகவில்லை. இந்த நிலைமையில் சீனா ஆக்கிரமித்திருந்தால், அதை நாம் எப்படி விட்டுவிட முடியும்? வந்த சண்டையை விடக்கூடாது, வலுச் சண்டைக்குப் போகக் கூடாது என்ற முறையில், வந்த சண்டையை முறியடித்து நாட்டைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும். நமது பாதுகாப்பு வேலைகளுக்கு வரி போடாமல் எப்படித்தான் செலவு செய்ய முடியும் என்பதை உணர்ந்து பார்க்க வேண்டும். இந்தக் காரியத்திற்கு வரியாகவும், பணமாகவும், தங்கமாகவும் கொடுப்பதோடல்லாமல், நம்முடைய நாட்டையும் நம்முடைய நாட்டு மக்களுடைய மானத்தைக் காப்பாற்றவும் எல்லா ஆண்களும் பெண்களும் தங்களுடைய உயிரையும் தியாகம் செய்யத் தயாராக இருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் நம்முடைய மானத்தைக் காப்பாற்ற முடியும். 'பெற்ற தாயும் பிறந்த நாடும் நற்றவ வானினும் நனி சிறந்ததுவே' என்ற பாரதியார் வாக்குப்படி, நம்முடைய தாய்நாட்டைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் காப்பாற்ற வேண்டியது நம்முடைய கடமை. இந்த நிலையிலே எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் நமது அரசாங்கம் வரி போடாமல் செலவு செய்வதற்கு ஒரு வழி சொன்னாலாவது நன்றாக இருக்கும். எந்த யோசனையும் சொல்லாமல் வரி போடுகிறார்கள், இது அநியாயம் என்று பாமர மக்களிடம் இஷ்டப்படி போய் பிரசாரம் செய்வது ரொம்ப வருந்தவேண்டிய விஷயம், மற்றும் குறிப்பாக இந்த அவசர காலத்தில் அவ்வாறு செய்வது.

5-00 p.m.

அரசாங்க வரவு செலவு திட்டத்தில் ஆரம்பக் கல்விக்கு ஏராளமாகப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டு செலவிடப்பட்டு வருகிறது. ஆரம்பக் கல்வி விஷயத்தில் மத்திய சர்க்கார் கல்விக் குழு கொடுத்திருக்கிற அறிக்கைப்படி 69 குழந்தைகள்வரை ஒரு ஆசிரியர்தான் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று இருக்கிறது. எழுபதுக்கு மேல் ஆனால்தான் இரண்டாவது ஆசிரியரை வேலையில் வைத்துக் கொள்ளலாம். இது கொஞ்சம் கஷ்டமான காரியம். இந்தத் திட்டத்தை ஐந்தாவது வகுப்புக்குமேல் வைத்தால் நல்லதாக இருக்கும், ஏனென்றால் அந்தக் குழந்

[திரு. பி. வெங்கடாசலத் தேவர்] [7th March 1963

தைகள் கொஞ்சம் அறிவு வளர்ச்சி அடைந்திருக்கும். ஆரம்பப் பள்ளி ஒன்றுவது வகுப்பிலேயே 69 குழந்தைகளை வைத்து நடத்துவது என்றால் ரொம்பவும் கஷ்டம். அந்தப் பிள்ளைகளைச் சரிவர வைத்து காவந்து பண்ணுவதே முடியாத காரியம். இதைக் கல்வியமைச்சர் அவர்கள் பரிசீலனை செய்து முடிவு எடுக்கவேண்டும். ஒரு கட்டிடத்திற்கு எப்படி அஸ்திவாரம் முக்கியமானதோ அதைப்போல் ஆரம்பக் கல்வி முக்கியமானது. மாணவர்கள் முதல் ஐந்து வகுப்பில் தடை இல்லாமல் தேர்வு பெற்று வந்தால்தான் மேலே படிப்பதற்கு உற்சாகம் ஏற்படும், வாய்ப்பும் இருக்கும். 69 பிள்ளைகளை ஒரு வகுப்பில் வைத்து நடத்தினால், பாடம் கற்பிக்க வசதி இல்லாமல் ஒரே வகுப்பில் இரண்டு வருஷம், மூன்று வருஷம் தங்க ஏற்பட்டு மாணவனுடைய காலம் பாழாகும் என்பது நிச்சயம்.

5–00 p.m.

ஆரம்பக் கல்வியினுடைய பொறுப்பைப் பெருமளவுக்கு பஞ்சாயத்து யூனியன்களிடம் அரசாங்கம் ஒப்படைத்திருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன்களால் பள்ளிகள் நிர்வாகத்தை அவ்வளவு திறமையாகக் கவனிக்க முடியாமல் இருக்கிறது; இருந்தாலும் ஏனென்றால் தனியார் துறை பள்ளிகளையும் பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனர், கல்வி விஸ்தரிப்பு அதிகாரி, இவர்கள் போன்றவர்கள் கல்வி தணிக்கையாளர்களைப்போல் பள்ளிகளுக்குச் சென்று பார்ப்பதற்கு ஒரு பொறுப்பு கொடுத்தால், கல்வி வளர்ச்சி நல்ல முறையில் ஏற்படும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன் உதாரணமாக தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலே எட்டாவது வகுப்புவரையில் உள்ள ஒரு பள்ளியில், எட்டாவது வகுப்பில் 32 பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அதிலே ஒரு மாணவன்கூட பரிட்சையில் தேறவில்லை. இந்த மாதிரியான நிலைமை ரொம்ப இடங்களிலே ஏற்படுகிறது. கல்வித் தணிக்கையாளர்களைப்போல் பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனர்களுக்குப் பொறுப்பு கொடுத்தால்தான் இன்னும் சிறந்த முறையில் ஆரம்பக் கல்விப் பள்ளிகள் இயங்கும்.

அண்ணல் காந்திஜியின் கனவு நினைவாகும் வகையில், இப்பொழுது தேசம் பூராவும் பஞ்சாயத்து ஆட்சி நிலவி நல்ல முறையில் நடைபெற்று வருகிறது. இந்தப் பஞ்சாயத்து ஆட்சி முறை இவ்வளவு சிறப்பாக நடைபெறுவதற்கு நம்முடைய மாநில அரசாங்கமும், அமைச்சர்களும், Additional Devlopment Commissioner அவர்களும் அரும் பணியாற்றி வருகிறார்கள். பல முக்கியமான அதிகாரிகளும் இதில் ஒத்துழைப்பு கொடுத்து ஒரு நல்ல பலன் காண வழி செய்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும் ஒரு சில குறைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. ஒரு சில அதிகாரிகள் பஞ்சாயத்து யூனியன் என்றாலே அலட்சிய மனப்பான்மையோடு நடத்த வேண்டும் என்று கருதுகிறார்கள். அநேகமாக எல்லா வகையான பொதுக் காரியங்களுக்கும் பஞ்சாயத்து தீர்மானம், பஞ்சாயத்து யூனியன் தீர்மானம் District Development Council தீர்மானம் அவசியம் வேண்டும் என்று அரசாங்கம் வற்புறுத்துகிறது. அப்படி இருந்தும் ஒரு சில அதிகாரிகள் பஞ்சாயத்து

7th March 1963] [திரு. பி. வெங்கடாசலத் தேவர்]

யூனியன் தீர்மானங்களை அலட்சியமாக, பொறுப்பற்ற தன்மையில்தான் நடத்துகிறார்கள். உதாரணமாக பஞ்சாயத்து யூனியன் ஏற்பட்டவுடனே, ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும், அந்தந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியன் எல்லைக்குட்பட்ட எல்லா ஆரம்பப் பள்ளிகளின் File களையும், அந்தந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு அனுப்பிவிடுகிறார்கள். தஞ்சை ஜில்லாவில் ஒரு யூனியனில் ஆரம்பப் பள்ளிகளின் பைல்களை அந்த யூனியனுக்கு அனுப்பவில்லை. யூனியன் சேர்மன் எழுதிக் கேட்டிருந்தும், வரவில்லை. பிறகு யூனியன் தீர்மானத்தின் மூலம் கேட்டிருந்தும், தீர்மானத்திற்காவது மதிப்புக் கொடுத்து, இன்ன காரணத்தால் பைல்களை அனுப்ப முடியவில்லை என்ற பதில்கூட எழுதப்படாமல் வருஷக் கணக்கில் இருக்கின்றது. இது மிகவும் வருந்தத்தக்கதாயிருக்கிறது.

பஞ்சாயத்து ஆட்சிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, பஞ்சாயத்து ஏரியாவில் உள்ள வடிகால்களிலும், வாய்க்கால்களிலும் பாசிக் குத்தகை, மீன் குத்தகை பஞ்சாயத்தைச் சேர்ந்தது என்று பஞ்சாயத்துச் சட்டத்தில் இருந்தாலும்கூட, சில வடிகால்களில் இந்தக் குத்தகையை Revenue இலாக்காவே ஏலம் விட்டிருக்கிறார்கள். பஞ்சாயத்திடமிருந்து தீர்மானம் போயும் சில அதிகாரிகள் அதைக் கவனிக்காமல் அலட்சியப் படுத்தியிருக்கின்றனர். தஞ்சை ஜில்லாவில் ஒரு பஞ்சாயத்தில் 1961-62-ல் ஒரு வடிகாலில் பாசிக் குத்தகையை ஏலம் போட்டு பஞ்சாயத்து குத்தகைத் தொகையை வாங்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் 1962-63-ல் அதே குத்தகையை ரெவின்யூ இலாக்கா ஏலம் விட்டார்கள். ஏலம் விட்டு வந்த வருமானம் பஞ்சாயத்துக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே பஞ்சாயத்துகளுக்கு அந்த பாசிக் குத்தகைகளைக் கொடுக்க அரசாங்கம் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, புறம்போக்கு நிலத்தின் வருமானத்தை அந்தந்தப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு கொடுத்தால் சௌகரியமாக இருக்கும். ஓராயிரம் ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட புறம்போக்கு நிலம் ஒரு பஞ்சாயத்து ஏரியாவில் இருந்தால், அதன் வருமானத்தைப் பஞ்சாயத்து யூனியனுக்காவது கொடுக்கும்படி அரசாங்கம் வழிவகை செய்ய வேண்டும்.

சிமெண்டு பற்றாக்குறைபற்றி நமது கவுன்சிலின் முதல் கூட்டத்திலேயே எல்லோரும் பேசியிருக்கிறார்கள். சிமெண்டைப் பஞ்சாயத்து யூனியன் மூலமாக விநியோகம் செய்தால் சரியாகச் செய்ய முடியும் என்றுகூட நானே யோசனை சொல்லியிருக்கிறேன். அதற்குப் பிறகு இப்போது ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. டெபுடி தாசில்தார்களுக்கு சிமெண்டு விநியோகம் செய்கிற அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒரு டெபுடி தாசில்தாருக்கு இரண்டு யூனியன் பிரதேசங்கள்கூட கொடுத்திருக்கிறார்கள். சிமெண்டை வாங்குகிறவர்கள் அதை உபயோகப் படுத்துகிறார்களா, இல்லையா என்று பார்க்க அவர்களால் முடிவதில்லை. அதைக் கவனிக்க அவர்களிடம் இருக்கிற அலுவலர்கள்

[திரு. பி. வெங்கடாசலத் தேவர்] [7th March 1963

போதாது. இரண்டு யூனியன் ஏரியாவில் சுற்ற வேண்டியிருப்பதால், அவர்களால் முடிவதில்லை. டெபுடி தாசில்தாரைக் கேட்டால் application- களை வரிசைப்படி ரிஜிஸ்தர் செய்து வைத்திருக்கிறோம்; அந்த வரிசைப்படிதான் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறோம் என்கிறார்கள். சிமெண்டு தேவைப்படாமல் இருப்பவர்கள் கூட Application- ஐப் போட்டால், அவர்களுக்கும் சிமெண்டு கொடுக்கப்படும். அவர்கள் Black Market -ல் விற்க வசதி ஏற்படும். சென்ற கவுன்சில் கூட்டத்தில் பேசிய அங்கத்தினர் மூட்டை ஒன்றுக்கு ரூ. 14, ரூ. 15 என்று விற்கிறார்கள் என்று இச்சபையில் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகவே இது போன்ற தவறு நடவாமல் தடுக்க சிமெண்டு விநியோகத்தைப் பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்குக் கொடுத்தால் அவர்கள் கிராமப் பஞ்சாயத்து பிரசிடெண்டுகளைக் கலந்து, சிமெண்டு வாங்கியவர்கள் சிமெண்டை உபயோகப்படுத்தினார்களா என்று பார்த்து விநியோகிக்க முடியும். ஜில்லாவுக்குள்ள Quota- வை யூனியன் வாரியாகப் பிரித்துக் கொடுத்தால், எல்லோருக்கும் சமமாகக் கிடைக்க வாய்ப்புக் கிடைக்கும். அதற்குத் தக்க நடவடிக்கையை அரசாங்கம் எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

பஞ்சாயத்து யூனியனில் சில அரசாங்க அலுவலர்கள் வேலை பார்க்கிறார்கள். அவர்களை நியமிப்பதிலும், மாற்றுவதிலும் பஞ்சாயத்து யூனியன் கவுன்சிலைக் கலப்பதே கிடையாது. இதைப்பற்றிக் கூட விவாதம் பண்ணும்போது மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து வந்த பஞ்சாயத்து நிதி ஆய்வுக் குழுவைச் சேர்ந்த (Study Team) ஆந்திர ராஜ்யம், மைசூர் ராஜ்யம் இவற்றைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர்கள், முன்னாள் ரயில்வே அமைச்சர் திரு. சந்தானம் தலைமையில் வந்தார்கள். இதைக் கேட்டுவிட்டு, இம் மாதிரி அலுவலர்களை நியமிப்பதும், மாற்றுவதும் யூனியன் கவுன்சிலுக்குத் தெரியாதா என்று வியப்புத் தெரிவித்தார்கள். ஆகவே இம்மாதிரி அரசாங்க அலுவலர்களை யூனியனுக்கு நியமிப்பதிலும், மாற்றுவதிலும், யூனியனுக்குத் தெரிந்து செய்தால் நன்றாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இறுதியாக கடற்கரை ஓர ரோடு Coastal Road அமைப்பதுபற்றி ஒரு வார்த்தை கூற விரும்புகிறேன். Coastal Road அமைக்கும் வேலை இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்ட வேலையாகும். வடகிழக்கு எல்லையில் நாம் ரோடு போடாததால், அனுபவித்த கஷ்டம் நமக்கு இன்னும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. ஆகவே இந்த நேரத்தில் Coastal Road மிகவும் அவசியமாகிறது. இதை மனதில் கொண்டு இந்த ஆண்டிலேயே அந்த வேலையை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்குப் பேச வாய்ப்பளித்ததற்கு நன்றி தெரிவித்து முடிக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : There are two or three names left over in the list which I will call to-morrow. The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE

*129. *Notifications issued with G.O. Ms. No.* 5562, *Revenue, dated* 30*th December* 1961, *regarding amendments to the Indian Stamp Rules*, 1925.

*130. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3617, *Food and Agriculture, dated* 26*th November* 1962, *regarding establishment of regulated markets at Sendurai, Andimadam and Kulitalai in Tiruchirappalli district.*

---

* **Laid on the table of the House on 6th March 1963.**

APPENDIX.

(*Vide* Answer to Starred Question No. 49 on page 334.)

Number of Polio cases treated under the different age groups during the years 1958 *to* 1961 *and the number of cases recovered.*

Age group.	1958		1959		1960		1961	
	Number of Polio cases treated.	Number of Polio cases recovered.	Number of Polio cases treated.	Number of Polio cases recovered.	Number of Polio cases treated.	Number of Polio cases recovered.	Number of Polio cases treated.	Number of Polio cases recovered.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)
1 to 5 years	145	60	440	211	693	547	631	374
6 to 10 years	73	28	194	93	216	184	177	146
11 to 15 years	42	26	63	32	51	46	68	61
16 to 20 years	42	25	38	12	41	32	22	12
21 to 30 years	38	20	27	8	29	14	8	3
31 to 40 years	18	8	23	..	29	16	6	2
41 to 50 years	23	..	20	..	23	..	1	..
over 50 years	7	..	4	..	2	..	..	..
Total ..	388	167	809	356	1,084	839	913	598